

२८०४

श्री मंगलकलश कुमारनो रास.

पुण्यफल महात्म्य मय.

ए विवेकी पुरुषनुं चरित्र.

समस्त

सम्यक्दृष्टि राजनोने वांचवालायक

जाणीने,

श्रावक जीमसिंह माणकें

श्रीमुंवापुरी मध्ये

निर्णय सागर मुद्रायंत्रमां मुद्रित करान्यो

संवत् १९४२.

॥ अथ ॥

॥ श्री मंगलकलश रासः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ प्रणमुं सरसति स्वामिनी । कविजन केरी माय
 ॥ वीणा पुस्तक धारिणी । कवियणने वरदाय ॥१॥
 काश्मीरें जग जाणीयें । मातानुं अहि ठाण ॥ बीजुं
 मरुधर देशमां । अऊरीयें मंमाण ॥ २ ॥ मनशुद्धें प्रण
 मी करी । मागुं वयण विलास ॥ जेम मुजने सुख
 ऊपजे । पूगे मननी आश ॥३॥ मंगलकलश कुमार
 नो । रास रचुं मन रंग ॥ देज्यो वयण शोढामणुं । मुज
 मन बहु उठरंग ॥४॥ वली प्रणमुं निज गुरु सदा ।
 जेहनो बहु उपकार ॥ ते गुरु उपकारी सदा । जेम
 जगमां जलधार ॥ ५ ॥ उत्तमना गुण वरणवे । आखं
 मल महाराज ॥ देवसनामांहे बेसिनें । एम जाखे जिनरा
 ज ॥६॥ उत्तमना गुण बोलीयें । की जें तीरथ यात्र ॥
 दान सुपात्रें दीजीयें । निर्मल होवे गात्र ॥ ७ ॥ श्री
 जिन धर्म पसाउलें । पामी बहुली रुद्धि ॥ सुख जोग
 वी संसारनां । अविचल पामी सिद्धि ॥८॥ तेणे कारण

नवियण तुमें । सुणजो सरस संबंध ॥ आलस अंगें
 परहरी । मूकी घरना धंध ॥ ए ॥ जणतां सांजलतां
 थकां । करतां बहु वखाण ॥ दिन दिन दोलत संपजे ।
 जयलब्धी कल्याण ॥ १० ॥ ॥ कोण नयरी कोण देश
 मां । कीधां उत्तम काम ॥ सावधान थइ सांजलो । जे
 म पामो सुखधाम ॥ ११ ॥

॥ ढाल पहेली ॥ राग काफी ॥ अलबेलानी देशी ॥

॥ जंबुद्वीपमा जाणीये रे लाल । दक्षिण नरत अ
 निराम ॥ सुखकारी रे ॥ तिहां मालव देश वखाणीये रे
 लाल । डबलानो आधार ॥ सुखकारी रे ॥ १ ॥ गिरुवो मो
 हन मालवो रे लाल । सवि देशनो राजान ॥ सु० ॥ न
 दीय नवाण जिहां घणां रे लाल । उपजे बहुलां धान ॥
 ॥ सु० ॥ २ ॥ गिरुवो ॥ जिहां जिनवरनां सुंदरु रे
 लाल । मोहोटां सोहे प्रासाद ॥ सु० ॥ कलश ध्वजा
 करी शोजता रे लाल । उंचा गगनछुं मांमे वाद ॥
 ॥ सु० ॥ ३ ॥ गिरु० ॥ धर्मशाला घणी देशमां रे लाल ।
 सुख पामे अणगार ॥ सु० ॥ पुण्यवंत श्रावक जिहां
 घणा रे लाल । सूधा समकित धार ॥ सुख० ॥ ४ ॥
 ॥ गि० ॥ नार अढार तरुवर तणी रे लाल । फूली र
 ही वनराय ॥ सु० ॥ नित्य वरसाजो जाणीएं रे लाल ।

सरस घणी अंबराय ॥ सु० ॥ ५ ॥ गि० ॥ नगरी उ
 ज्जेणी जाणीएं रे लाल । अमरावती अवतार ॥ सु०
 सुखिया लोक तिहां वसे रे लाल । चोराशी बाजार ॥
 ॥ सु० ॥ ६ ॥ गि० ॥ राज्य करे तिहां राजीयो रे
 लाल । वैरिसिंह नूपाल ॥ सु० ॥ शूरवीरने साहसी
 रे लाल । जीवदया प्रतिपाल ॥ सु० ॥ ७ ॥ गि० ॥
 सोमचंडाजिध नारजा रे लाल । राणी गुणमणि खा
 ण ॥ सु० ॥ राजाना मनमां वसी रे लाल । बोले म
 धुरी वाण ॥ सु० ॥ ८ ॥ गि० ॥ व्यवहारी मांहे वखाणीये रे
 लाल । धनदत्त शाह उदार ॥ सु० ॥ जैन धर्मनी वास
 ना रे लाल । नगर तणो शणगार ॥ सु० ॥ ९ ॥ गि० ॥
 सत्यनामा नामें नामिनी रे लाल । शीलालंकृत देह ॥
 सु० ॥ तस कूखें ठोरु न उपजे रे लाल । मोहोटी अव
 गुण एह ॥ सु० ॥ १० ॥ गि० ॥ पुण्यथकी ते पाम
 शे रे लाल । अति उत्तम संतान ॥ सु० ॥ पुण्यथी स
 वि सुख संपजे रे लाल । पुण्यथी नवें निधान ॥ सु०
 ॥ ११ ॥ गि० ॥ देव गुरुनी बहु रागिणी रें लाल । कोम
 लजाति स्वनाव ॥ सु० ॥ सावधान थइ साचवे रे लाल ।
 दान शीयल तप नाव ॥ सु० ॥ १२ ॥ गि० ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन धनदत्त चिंतवे । मुज घरे बहुली
 रुद्धि ॥ मोहोटां मंदिर मालीयां । पण नहीं बालक
 सिद्धि ॥ १ ॥ गलहडो देइ करी । बेगो धनदत्त शा
 ह ॥ ततद्गुण सत्यनामा नणे । ए शुं दुःख तुम नाह
 ॥ २ ॥ के चिंता व्यापारनी । के रुठयो माहाराज ॥
 बाहण नाव्यां पाधरां । के बली बीजुं काज ॥ ३ ॥
 साचुं कहेजो साहिबा । दुःखनुं कारण एह ॥ कहुं तुं
 दासी तुमतणी । मुज उपर धरी नेह ॥ ४ ॥ शेठ
 नणे सुणो सुंदरी । दुःखनुं कारण तेह ॥ बालक
 नहिं कोइ तुम तणे । घरनुं मंमन जेह ॥ ५ ॥ शेठ
 णी बलतुं नणे । सुण तुं जीवनप्राण ॥ बालक चिंता
 म म करो । तमें ठो चतुर सुजाण ॥ ६ ॥

॥ ढाल बीजी ॥ राग केदारो ॥

॥ पुण्य करो तमें पीयुजी । पुण्यथो फल श्रीका
 र रे । इह नव परनवें सुख लहे । धरमथी जय
 जयकाररे ॥ १ ॥ पुण्य करो तमें पियुजी ॥ पु० ॥ देव
 गुरुनी सेवा करो । द्यो तमें पंचविध दान रे ॥ जेह
 थी जग जस विस्तरे । दान ते मुक्ति निदान रे ॥ २
 ॥ पु० ॥ दानशाला मंमावियें । पूजीएं श्री आदि

नाथ रे । पुस्तक नबुंरे लखावियें । साहामी वत्सल प्रा
 णनाथ रे ॥ ३ ॥ पु० ॥ पौषधशाला मंमावियें । धरी
 यें वली धर्मनुं ध्यान रे ॥ एम करतां पिथु आपणें ।
 उपजे उत्तम संतान रे ॥ ४ ॥ पु० ॥ श्री शत्रुंजय
 गिरिनारनी । कीजियें जातरा खास रे ॥ सूरजकुंम
 मां नाहियें । जेम फले वंठित आश रे ॥ ५ ॥ पु० ॥
 साधुने नित्य पडिलानियें । कीजियें परउपकार रे ॥
 लखमीनो लाहो लाजियें । सफल करो अवतार रे ॥
 ६ ॥ पु० ॥ करो पञ्चस्काण नित्य पोरसी । सांजें क
 रो डुविहार रे ॥ नगवंतनी पूजा करो । पडिक्कमणां बे
 वार रे ॥ ७ ॥ पु० ॥ धर्म सुरतरु सम जाणियें । ध
 र्म चिंतामणि जाण रे ॥ अरिहंत समवसरणें करे । ध
 र्मनां सबल वखाण रे ॥ ८ ॥ पु० ॥ नारी वयण म
 नमां धरी । धर्मे द्रुत उजमाल रे ॥ मालीने फूलने का
 रणें । धन बहु दे ततकाल रे ॥ ९ ॥ पु० ॥ धनदत्तशा
 ह मन थिर करी । धर्म करे दिनरात रे ॥ आदरी व
 स्तु न मूकियें । उत्तम लक्ष्मण जात रे ॥ १० ॥ पु०
 श्री जिनधर्म प्रभावथी । तूठी ते शासन देवी रे ॥
 तस तणी कुखें उपजावियुं । पुत्ररयण ततखेव रे ॥
 ॥ ११ ॥ पु० ॥

॥ दोहा ॥

॥ सत्यनामा एकण समे । सूती सेज मोणार ॥
 नीरनखो रूपातणो । कलश दीठो तेणि वारा॥१॥ अणु
 करमें सुत जनमीयो । जिमाडी परिवार ॥ नाम दीधु
 रलीयामणुं । मंगलकलश कुमार ॥ २ ॥ आठ वरष
 नो ते दुउ । तब मूक्यो निशाला ॥ अति रूपें रलीयामणो ।
 कोमल नयन विशाल ॥ ३ ॥ पुण्यथी बहु सुख उप
 न्युं । चिंते धनदत्त शाह ॥ बली विशेषें आदरे । धरम
 करम उत्साह ॥ ४ ॥ फूल जेवाने कारणें । जाठं वाडी
 मांहिं ॥ सङ्ग अग्ने नीसखो तब बलग्यो बालक बां
 हि ॥ ५ ॥ पिताजी तमें दिन प्रते । सिधावो शे काज ॥
 वाडी मांहे फूलने । जिनवर पूजा काज ॥ ६ ॥ मं
 गल साथें नीसखो । जाणे देव कुमार ॥ बहु आनरणें
 अलंकखो । अदञ्चुत रूप अपार ॥ ७ ॥ माली देखी
 चिंतवे । बालक रूप अपार ॥ कर जोडी कहे शेठने ।
 कोण ए राजकुमार ॥ ८ ॥ शेठ जणे ए माहरो । बेटो
 कुल मंमाण ॥ शुन लक्ष्णें करी जाणियें । होशे च
 तुर सुजाण ॥ ९ ॥ माली वाडीमांहेथी । फल आ
 प्यां श्रीकार ॥ मंगल मनमां हरखीयो । पहेरी चंपक
 हार ॥ १० ॥ जिनवरनी पूजा रची । मांमी मोहोटो था

ल ॥ जमवा बेठा बेहु जणा । बाप बेढो सुरसाल ॥
 ॥ ११ ॥ हवे मंगलकलश कुमार ते । नित्य नित्य वा
 डी मांदि ॥ फूल लावे अति फूटरां । मन धरतो उत्साहि
 ॥ १२ ॥ एम धरम करम करतां यकां । दिन दिन अ
 धिको वान ॥ आगल अचरज उपजे । ते सुणज्यो
 सावधान ॥ १३ ॥ आगल अति रलीयामणी । वात घ
 णी रंग रोल ॥ सांजलतां चतुरा मनें । उपजे अधिक
 कल्लोल ॥ १४ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥ चोपाइनी देशी ॥

॥ नरतक्षेत्र तिहां चंपापुरी । धन कण कंचन सुन
 रें नरी ॥ राजा तिहां सुरसुंदर नाम । राज्य करे जा
 णे श्रीराम ॥ १ ॥ गुणें करीने अति अनिराम । राणी
 गुणावली जेहनुं नाम ॥ स्वप्नमांदिं ते निज उत्संग ।
 कल्पवेलि दीठी मन रंग ॥ २ ॥ देखीने जागी ततका
 ल । तिहां आवी ठे ज्यांदि नूपाल ॥ राजाने ते वाहा
 ली घणुं । वयण कहे ते रलीयामणुं ॥ ३ ॥ स्वामी
 सुपन तणो सुविचार । मुजने कहेजो प्राण आधार ॥ रा
 जा कहे सुपन परमाण । पुत्री होशे गुणनी खाण
 ॥ ४ ॥ नव मासें ते पुत्री जणी । आशा पूगी माता
 तणी ॥ दिवस बारमे अति अनिराम । त्रैलोक्य

सुंदरी दीधुं नाम ॥ ५ ॥ शोल वरसनी कुंवरो हवि ।
 चोसठ कला जाणे अजिनवी ॥ के जाणुं पाताल कु
 मार । विद्याधरी अमरी अवतार ॥ ६ ॥ घरने आंगणे कर
 ती केलि । जाणे साची मोहन वेलि ॥ सवि राणीने वा
 हाली तेह । ते उपर सहुनो बहु नेह ॥ ७ ॥ राजार्ये
 इसी दीठी जाम । वरचिंता मन पेठी ताम ॥ ए सरखो
 वर जोतां मले । तो मनवंतित सघलां फले ॥ ८ ॥
 तव राजा अंतेउरमांहि । पाउ धाख्या मन धरी उत्सा
 हि ॥ सघली राणी जेली करी । पूठे राजा मन हित
 धरी ॥ ९ ॥ त्रिलोक्यसुंदरी कुमरी जेह । तरुणपणुं
 पामी गुण गेह ॥ ते माटे करवो वीवाह । खरची धन
 ने लीजें लाह ॥ १० ॥ रुडुं जाणी करज्यो काज ।
 अमने गुं पूठो माहाराज ॥ सुरसुंदर राजा एम नणे ।
 बेटीनुं कारण तुम तणे ॥ ११ ॥ राणी सघली जोडी
 हाथ । कहे सांजलो तुमें प्राणनाथ ॥ दूर म देज्यो ए
 हने सही । अम जीवितथी ए वाछही ॥ १२ ॥ माहाराजा
 नो वडो प्रधान । तेहनो बेटी रूप निधान ॥ तेहने दे
 जो ए दीकरी । जेम नित्य नयणें निरखुं खरी ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सुबुद्धिने तेडी करी । एम बोले राजान ॥ तुम सुत

ने मुज नंदिनी । दीधुं कन्यादान ॥१॥ मंत्री कहे तु
 मेंशुं कहुं । ए अजुगतुं काज ॥ देज्यो मोहोटा रायने ।
 सुणो तुमें महाराज ॥ २ ॥ राजा कहे सुण मंत्रवी ।
 माहारुं वयण प्रमाण ॥ करवुं सही तमने घटे । म
 करो ताणो ताण ॥ ३ ॥ मंत्री मनमांहे चिंतवे । ए
 केम थाशे काज ॥ एकण दिशें तटिनी वही । एक दि
 शें मृगराज ॥४॥ मुज नंदन ठे कोढियो । सटित प
 टित जस देह ॥ रूपें रंजा ऊर्वशी । नृप पुत्री गुणगे
 ह ॥ ५ ॥ एहने ए परणावतां । केम रहेशे मुज ला
 ज ॥ कांश्क मतिबुद्धि केलवी । बुद्धे करशुं काज ॥
 ॥६॥ आराधुं कुल देवता । साधुं ए शुन काम ॥ जेम
 तेम करीने माहरी । रुडी राखुं माम ॥ ७ ॥

॥ ढाल चोथी ॥ कुंबखडानी देशी ॥

॥ एम चिंतवी निज मंदिरें । आब्यो सुबुद्धि प्रधा
 न ॥ सोजागी सांजलो । आराधी कुल देवता रे । बेगो
 एकण ध्यान ॥ सोण ॥ १ ॥ अछमनुं तप आदरी रे ।
 जाप जपे सुविचार ॥ सोण ॥ कृष्णागरु उखेवीर्यें
 रें । दीप धूप घृत धार ॥ सोण ॥ २ ॥ बीजे दिन ते
 देवता रे । आवी रहि तस पास ॥ सोण ॥ कहो कि
 ए कारणे मुज समरी रे । बोली मनने उल्लास ॥

सो० ॥ ३ ॥ मंत्रीश्वर कहे मातजी रे । तुमें जाणो
 सवि वात ॥ सो० ॥ रोग रहित वेढो करो रे । देही
 आणो धात ॥ सो० ॥ ४ ॥ चौद पन्नेडी दिन प्रते
 रे । जीनी रहे दिन रात ॥ सो० ॥ रक्तपित्त व्या
 प्यो घणुं रे । रोगनी विपमी जात ॥ सो० ॥ ५ ॥
 पर नव एणो जीवडे रे । कीधां कर्म अघोर ॥ सो० ॥
 कर्म न तूटे देवता रे । जीवने कर्मनुं जोर ॥ सो०
 ॥ ६ ॥ कर जोडी करुं विनति रे । लली लली लाणुं
 पाय ॥ सो० ॥ लगन लीधुं दिन सातमे रे । तेहनो
 करवो उपाय ॥ सो० ॥ ७ ॥ रुडोने रलीयामणो रे ।
 जातिवंत गुणवंत ॥ सो० ॥ एहवो वर तुमें आणज्यो
 रे । जेम दुर्जन न हसंत ॥ सो० ॥ ८ ॥ राजकन्या पर
 णावीने रे । आणखुं मंदिरमांहि ॥ सो० ॥ पत्ते कल
 विकल करी काढखुं रे । एहने साहि बांहि ॥ सो० ॥ ९ ॥
 बलतुं कुलदेवी वदे रे । सुण तुं सुबुद्धि प्रधान
 ॥ सो० ॥ चंपापुर पूरव दिशें रे । चंपकनामें उद्या
 न ॥ सो० ॥ १० ॥ घोडा शीखे राउला रे । तेह तणा
 रखवाल ॥ सो० ॥ ते पासें तुमें जाणज्यो । नान
 डीयो सुकुमाल ॥ सो० ॥ ११ ॥ टाठें थर हर धू
 जतो रे । सुंदर कोमल काय ॥ सो० ॥ मंदिरमां

हैं लावज्योरे । ए कह्यो तुमने उपाय ॥ सो० ॥ १३ ॥
 एम कहिने गोत्रज बली । हरख्यो सुबुद्धि प्रधान
 ॥ सो० ॥ विवाहनां कारण नणी । मंमप रचे अस
 मान ॥ सो० ॥ १३ ॥ घोडाना रखवालने रे । जे ठे
 विश्वावीश ॥ सो० ॥ तेहने तेडीने कहे रे । छुन वय
 णें मंत्रीश ॥ सो० ॥ १४ ॥ तुम पासैं एक आवशे रे ।
 बालक रूपनिधान ॥ सो० ॥ ते सुज मंदिर लावज्यो रे ।
 एम बोले परधान ॥ सो० ॥ १५ ॥ मंत्रीश्वरनी गो
 त्रजा रे । रुडुं रचीने विमान ॥ सो० ॥ वर जोवा आ
 वी तिहां रे । उक्केणी उद्यान ॥ सो० ॥ १६ ॥ जिहां
 वाडी राजा तणी रे । फूज घणं महकाय ॥ सो० ॥ ते
 परिमल जेवा नणी रे । बेठी रुडे ठाय ॥ सो० ॥ १७ ॥
 तेहने को देखे नहीं रे । ते देखे सब लोय ॥ सो० ॥
 तिहां आवे नरवर घणा रे । जे नोगीसर होय ॥ सो० ॥
 ॥ १८ ॥ घडी बे घडी बेसी रही रे । दीठा जनना वृंद
 ॥ सो० ॥ एहवो कोइ निरख्यो नहीं । जे हुए नय
 नानंद ॥ सो० ॥ १९ ॥ मंगल आव्यो मलपतो रे ।
 जाणे देव कुमार ॥ सो० ॥ ततकृण हरखी देवता रे ।
 वर पाम्यो निरधार ॥ सो० ॥ २० ॥ ए कन्यार्ने योग्यता
 रे । ए वर रूपनिधान ॥ सो० ॥ जोडा वेडो सरिखो

मले । जगमां वाधे वान ॥ सो० ॥ ११ ॥ फूल लेइ
पाढो फिखो । नगर तणी अंतराल ॥ सो० ॥ तव
बोली कुलदेवता । एणि परें वयण विशाल ॥ सो०
॥ १२ ॥ फूल जलां जस हाथमां । जे ठे चतुर सुजा
॥ सो० ॥ ते राजकन्या परणेशे । जाडे सहि करी
जाण ॥ सो० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एह वयण श्रवणें सुण्युं । पण नव दीतुं कोय ॥
मंगल मनमां चिंतवे । ए केहेनी वाचा होय ॥ १ ॥
अरहुं परहुं जोतो थको । मनमां घणो संच्रांत ॥ मंदि
र जइ निज तातने । कहेसुं एह वृत्तांत ॥ २ ॥ नणवा
केरे कारणें । वीसरी गइ सा वात ॥ बीजे दिवसें देव
ता । बोले एहीज वात ॥ ३ ॥ चकित थइ चित्त चिं
तवे । मंगल जोई जाम ॥ वादल वाउली थइ घणुं ।
घोर घटा घन ताम ॥ ४ ॥ वाउली ते जोरें चढी । अ
ति उंची असमान ॥ कुमरने लेइ नीसरी । जाणे देव
विमान ॥ ५ ॥ चंपापुरने परिसरें । ते आण्यो सुकु
माल ॥ मूकीने ते वही गई । ततरुण थइ विस
राल ॥ ६ ॥ नूख तृषा लागी घणुं । मंगलने तेणि वा
र ॥ नमतां नमतां पेखीयुं । सरोवर वनहमजार ॥ ७ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥ गोयम घडिय मकरे प्रमाद ॥ एदेशी ॥

॥ सरोवर पालें अति घणाजी । फल फूल्या सह
कार ॥ सजल सरोवर देखिनेजी । पाम्यो हर्ष अ
पार ॥ १ ॥ सुगुणि नर पुण्य करो सुखकार । पुण्य स
वि सुख उपजेजी । जेम जलधरथी जलसार ॥ सु० ॥
२ ॥ नीर गलोने वावखुं जी । ए श्रावक आचार ॥
कष्ट पडे धीरज धरेजी । धन्य तेहनो अवतार ॥
सु० ॥ ३ ॥ बेसीने फल वावखांजी । पाकी आंवा
साख ॥ करणां दाडिमनी कलीजी । बली कसमसि
या डाख ॥ सु० ॥ ४ ॥ उल्लेणी नगरी किहांजी ।
किहां ते मालव देश ॥ किहां जावं कोणने कहुं जी ।
ए दीसे परदेश ॥ सु० ॥ ५ ॥ एम करतां रवि आथ
म्यो जी । चंदो करे सुप्रकाश ॥ वड तरुवर उपर चढ्यो
जी । जीववानी बहु आश ॥ सु० ॥ ६ ॥ ए उपर
नही उपजेजी । वाघ सिंहनी रे नीति ॥ ए उपर रज
नी रहुंजी । दैव थयो विपरीत ॥ सु० ॥ ७ ॥ वडशाखा उ
पर चढ्यो जी । चिहुं दिशें निरखे रे तेह ॥ दीगो उत्त
र दिशि जणी जी । विश्वानर गुणगेह ॥ सु० ॥ ८ ॥
वडवडतां रजनी गइजी । परगटीयो परजात । वड
तरुवरथी उतख्यो जी । ते ठे शुद्ध सुजात ॥ सु० ॥ ९ ॥

उत्तर दिशि जणी आवतांजी । अग्नि तणे अनुसार
 ॥ चंपापुरी देखी करी जी । हरख्यो हैया मजार
 ॥ सु० ॥ १० ॥ घोडा तापे राउला जी । तेह तणा रख
 ढाल ॥ पासें बेगो तापवा जी ॥ धूर्जंतो ते बाल ॥ सु० ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हती जलामण जेहने । ते हरख्यो मनमांहि ॥
 कोइ न देखे तेहने । तेम आण्यो मंदिरमांहि ॥ १ ॥
 अवसर जाणि आणीयो । मंत्रीसरनी दृष्टि ॥ उगीने उ
 जो थयो, जलें पधाख्या श्रेष्ठि ॥ २ ॥ नूमि मंदिरमां
 तेडीने । अति घण आदर कीध ॥ नवरावीने तेहने ।
 मीतुं जोजन दीध ॥ ३ ॥ ठानो राख्यो तेहने । कोइ न
 जाणो जेद ॥ पासें जइने एम कहे । मनमां म आणी
 श खेद ॥ ४ ॥ एक दिन पूढे तातजी । ठानो राख्यो
 केम ॥ कुल नवि जाणो माहरुं । सुज उपर केम प्रे
 म ॥ ५ ॥ एक दिन पूढे मंत्रीने । कवणपुरि कोणदेश ॥
 कोण राजा कोण मंत्रवी । ए जांखो सुविशेष ॥ ६ ॥

॥ ढाल ठही ॥ नणदलनी देशी तथा ॥ एणे थव
 सरें चंपक माला ॥ ए देशी ॥

॥ अमीय समाणे वयणडे । बोले सुबुद्धि प्रधान
 हो ॥ मंगला वात सुणो एक माहरी । अंग देश चंपापुरी ॥

सुरसुंदर राजान हो ॥मंगल०॥ १ ॥ राजकृदि अति तेह
 नें सुणतां अचरिज थाय हो ॥मं०॥ सुबुदि नामें प्रधान
 हुं । राजानें सुखदाय हो ॥मं०॥ २ ॥ नृपनी राणी गुणा
 वली । रूपतणो जंमार हो ॥ मं० ॥ बेटी त्रैलोक्यसुं
 दरी । रंनतणो अवतार हो ॥ मं०॥ ३ ॥ ॥ एक दिन
 माहरी नारया । में दीठी दिलगीर हो ॥ मं० ॥ दुः
 खनुं कारण पूठतां । नयणें ऊरे बहु नीर हो ॥ मं०
 ॥ ४ ॥ गदगद सार्देजी चलती । तुम घर नहिं संता
 न हो ॥ मं० ॥ बीजुं दुःख मुजनें नहिं । ए दुःखहुं
 असमान हो ॥ मं०॥ ५ ॥ आराधी कुलदेवता । कीधा
 त्रण उपवास हो ॥ मं० ॥ प्रगट थइ कुलदेवता ।
 बोली वयण विज्ञास हो ॥ मं० ॥ ६ ॥ समरण की
 धुंजी माहरुं । कोण कारण परधान हो ॥ मं० ॥ बो
 व्यो हुं कर जोडीने । द्योमुज पुत्रनुं दान हो ॥मं०॥ ७ ॥
 चलतुं ते देवी नणे, नहीतुज नाग्यमां पुत्र हो ॥मं०॥
 कुल दीपक कुल मंमणो । जे राखे घरसूत्र हो
 ॥ मं० ॥ ८ ॥ एक लख्यो ठे ताहरे । कोढीने कुरु
 प हो ॥मं०॥ रक्तपित्त रोगें नख्यो । जाणें नूत स्वरूप
 हो ॥ मं०॥ ९ ॥ पोतानी महिला प्रतें । वातां कही
 चित्त लाय हो ॥मं०॥ तेह कहे एहवो नलो । वांजणी

गाल न खमाय हो ॥ मं० ॥ १० ॥ वाचा वेइ गइ
 देवता । पेट रहुं उधान हो ॥ मं० ॥ पूरें मासैं जन
 मीयो, कोठ व्यापित संतान हो ॥ मं० ॥ ११ ॥ घर
 घर दुआं वधामणां । वाग्या जांगी ढोल हो ॥ मं०
 ॥ राजा प्रजाएं जाणीयुं । पुत्र दुउ रंगरोल हो ॥ मं०
 ॥ १२ ॥ राजसनामाहे मूरखें । में कही वात विचा
 र हो ॥ मं० ॥ मुज नंदन अति फूटो । जाणे देव
 कुमार हो ॥ मं० ॥ १३ ॥ ठानो राख्यो में मंदिरें ।
 किणें नवि दीगो एह हो ॥ मं० ॥ बाहेर वात सहु
 करे । मंत्रीसुत गुणगेह हो ॥ मं० ॥ १४ ॥ हठ करी
 नृपसुर सुदरें । निज पुत्री गुणवंत हो ॥ मं० ॥ दीधी
 मुज नंदन प्रतें । जे ठे बहु रोगवंत हो ॥ मं० ॥ १५ ॥
 बली आराधी गोत्रजा । जापें आवी तेह हो ॥ मं० ॥
 तेणियें तुजने आणियो । मुज उपर धरी नेह हो ॥ मं०
 ॥ १६ ॥ ए कन्या परणी करी । मुज सुतने द्यो सार
 हो ॥ मं० ॥ पाय पडुं विनति करुं । ए करो तुमें
 उपकार हो ॥ मं० ॥ १७ ॥ मंगलकुंज बलतुं वदे । ए
 नहिं उत्तम काम हो ॥ मं० ॥ परणीने केम कीजी
 यें । कन्या गुणतुं धाम हो ॥ मं० ॥ १८ ॥ रोष करीने मंत्र
 वी, हाथे ग्रही तरवार हो ॥ मं० ॥ नहिं परणे तो

मारुं । कोण करुं तुज सार हो ॥ मं० ॥ १९ ॥ उक्ते
 एणी दूरें रही । किहां माहारो परिवार हो ॥ मं० ॥ सिंह
 सबल पण सांकल्यो । किश्यो करे उपचार हो ॥ मं०
 ॥ २० ॥ नवितव्यता योगें करी । हुं आव्यो एण देश
 हो ॥ मं० ॥ आकाशवाणी सांजली । तेणें करी सुविशेष
 हो ॥ मं० ॥ २१ ॥ मंगल कहे मंत्री सुणो । ए नहिं रु
 डानुं काम हो ॥ मं० ॥ पण तुम प्रतें चाहे नहिं ।
 तुमने कीजें प्रणाम हो ॥ मं० ॥ २२ ॥ कर मेलाव
 ए राजवी । जे मुजने द्ये दान हो ॥ मं० ॥ घोडा हा
 यी रखने नेजा । बीजी बली वस्तुवान हो ॥ मं० ॥ २३ ॥
 ए तुमें मुजने आपजो । तो तुम करुं काज हो ॥ मं०
 उक्ते एणीने मारुं । ते तुमें सूकजो राज्य हो ॥ मं० ॥ २४ ॥
 तब मंत्री हरखें करी । कीधुं वयण प्रमाण हो ॥ मं० ॥ व
 चमहिवाली गोत्रजा । ते ते चतुर सुजाण हो ॥ मं० ॥ २५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मंगलकलशें हा जणी । करवा उत्तम काज ॥
 मनसां हरख्यो मंत्रवी । मुज त्रूठो माहाराज ॥ १ ॥
 उंचे शब्द हुं तिसैं । बली वाग्यां नीशाण ॥ गात गा
 उं सोहासणी । विवाहनां मंमाण ॥ २ ॥ धें धें नोबत
 गडगडी । बली वागी किरताल ॥ ढोल ददामा दडदडी ।

चेरी ताल कंताल ॥ ३ ॥ सघनां वाजां वाजियां । हा
 नणी जेणो वार ॥ मंगल वाणी उठली । हरख्यो सवि
 परिवार ॥ ४ ॥ तंबू मेरा ताणिया, अति उंचा आकाश
 लाल कथीपा चंडूआ । मोहोटा मंमप खास ॥ ५ ॥ बां
 ध्या भोती कूमणां । गोंखतणी वली ओल ॥ सखर
 समारी जूमिका । चिहुं दिशें पोढी पोल ॥ ६ ॥ फूल
 वणां पथरावियां । मांमद्या सोवन पाट ॥ वरराजा
 इहां बेसरो । मलरो माणस थाट ॥ ७ ॥ चिहुं दिशि
 गाथे गोरडी । नाचे नवलां पात्र ॥ सहु जोवाने त्यां
 मढ्युं । करवा वरनी जात्र ॥ ८ ॥ राजायें पण मां
 मिथुं । विवाहनुं मंमण ॥ मढ्या मोहोटा महिपति ।
 माणत राणो राण ॥ ९ ॥ घर घर गुढी उठला । बां
 धी तोरण माल ॥ सहेर सवि शणगारिणुं । दीसे जाक
 जमाल ॥ १० ॥ आमंवर सबलो करी । मांमद्यो मो
 टो जंग ॥ हवे वर जोवाने कारणें । सहुने मन उठरंग
 ॥ ११ ॥ नवरावी निज हाथ्युं । पहेरावी शणगार ॥
 हवे पधरावी कुंदरने । सार्यें सहु परिवार ॥ १२ ॥

॥ ढाल सातमी ॥ मधुकरनी देशी ॥

॥ लजनां रे वात सुणी मन हरखीयो । सुरसुंदर
 राजान ॥ १३ ॥ वर जोवाने कारणें । मोकल्या निज प

रथान ॥ १ ॥ ल० ॥ मस्तक मुकुट हीरे जडयो । कंठें ए
 कावल हार ॥ ल० ॥ करणानूपण जलहले । बाजू
 बंध मनोहार ॥ २ ॥ ल० ॥ हाथे सोवर्ण सांकनां ।
 यणिमय जडित जडाव ॥ ल० ॥ अंगें दावो विरा
 जतो । केशरमें गरकाव ॥ ३ ॥ ल० ॥ नीजी पटोजी प
 हेरणें । पहेरी सवि शणगार ॥ ल० ॥ चरणे नेकुर रण
 ऊणे । धूवरना धमकार ॥ ४ ॥ ल० ॥ कुमरने वेगें व
 थावीयो । मोतीडे नरी थाल ॥ ल० ॥ गोरी गावे सोह
 ले । जानडजी सुकुमान ॥ ५ ॥ ल० ॥ नर नारी मोही
 रथां । देखी कुंवरनुं नूर ॥ ल० ॥ सासुं जोइ कोइ नवि
 शके । जाणे काग्यो सूर ॥ ६ ॥ ल० ॥ साजन सवि
 जन नोतरा । जमाडी नरपूर ॥ ल० ॥ फोफज पान
 दिले वणां । वाजे मंगल तूर ॥ ७ ॥ ल० ॥ घोडा हाथी स
 ज करी । जुगते चलावे जान ॥ ल० ॥ रुडी परें धन वा
 वरे । मन हरखे परधान ॥ ८ ॥ ल० ॥ आगल कीधी
 गजघटा । सांबेलां नहीं पार ॥ ल० ॥ पोतें वरघोडे
 चढ्यो । जाणे इंद्रकुमार ॥ ९ ॥ ल० ॥ जान जोवा
 ने तिहां मळ्यां । नरनारीनां वृंद ॥ ल० ॥ देखी रूप
 कुमारनुं । मन धरता आनंद ॥ १० ॥ ल० ॥ धन्य ते
 त्रैलोक्यसुंदरी । धन्य एहनो अवतार ॥ ल० ॥ पूरवने

पुण्ये करी । पाय्यो ए नरतार ॥ ११ ॥ ल० ॥ जान आ
 वीने तिहां रही, वाजंते निशान ॥ ल० ॥ कुंवर स्वरूप
 देखी करी, राजा थयो हराण ॥ १२ ॥ ल० ॥ राजा
 मनमांहे चिंतवे, मढ्यो जमाइ चंग ॥ ल० ॥ सोना
 केरी मुड्डी । उपर जडीयुं नंग ॥ १३ ॥ ल० ॥ हरखी
 त्रिलोक्यसुंदरी । राणी मन उत्साह ॥ ल० ॥ गातां
 वातां हरखशुं । आय्यो माहिरामांहि ॥ १४ ॥ ल० ॥
 लगन तणी वेला दुई । जोशी मेलावे हाथ ॥ ल० ॥
 मंगलकलशें मोजमां । जाव्यो जमणो हाथ ॥ १५ ॥
 ल० ॥ कृण पासुं मेले नही । सुबुद्धि नाम प्रधान
 ॥ ल० ॥ रखे ए कोइ आगलें, वात करे अज्ञान ॥
 ॥ १६ ॥ ल० ॥ अक्षर लखीया हाथमां । सुंदरीयें तेणी
 वार ॥ ल० ॥ मुज पिताकने मागजो, पंच तुरंगम
 सार ॥ १७ ॥ ल० ॥ मंगल लखे उतावलो । कुंवरीना
 करमांहि ॥ ल० ॥ जाडे परणुं हुं सही, ते थरज्यो
 मनमांहि ॥ १८ ॥ ल० ॥ एह स्वरूप जाणी करी ।
 कुंवरी मन दिलगीर ॥ ल० ॥ लाजें बोली नवि श
 के । नयणें नाखे नीर ॥ १९ ॥ ल० ॥ वाजां वाजे
 अति घणां । गाये गोरी गीत ॥ ल० ॥ दानज दीजें अ
 ति घणां । ए विवाहनी रीत ॥ २० ॥ ल० ॥ कर मेहलाव

ए कुंमरनें । दीधा धन चंदार ॥ ल० ॥ मंगल कर मे
 ले नहिं । मागे पंच तोखार ॥ ११ ॥ ल० ॥ ते पण ली
 धा हरखण्ड । दीधा आदर मान ॥ ल० ॥ परणीने उ
 तावली । पाठी फरी ते जान ॥ १२ ॥ ल० ॥ मंगल
 साथें पदमिणी । दासीने परिवार ॥ ल० ॥ गातां वातां
 आवीयां । प्रधाननें दरबार ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पंच तुरंगम जल पंथा । बीजा अर्थ चंदार ॥ उ
 ज्जयणीने मारगें । ते सूक्या तेणि वारा ॥ १ ॥ मंदिर
 आव्यां ठूकडां । जव पोले कियो प्रवेश ॥ ए नर इहां
 थी काढियें । तो जाये परदेश ॥ २ ॥ कुंवरी कर मेहले
 नही । चलचित्त जाणी जाम ॥ देह चिंता सुज अपनी ॥
 मंगल बोले ताम ॥ ३ ॥ रथथकी ते उतखो । साथें
 कुंवरी जाय ॥ पाणी जरी जारी ग्रही । मनमां चिंता
 थाय ॥ ४ ॥ कृण बेसीने उठीयो । आवे कुंवरी पास ॥
 ततकृण आवी परवरी । ससराना सवि दास ॥ ५ ॥
 कुंवरी मनै धीरज धरी । पूठे प्राणाधार ॥ नूख लागी
 ठे तुम तणामें जाणुं निरधार ॥ ६ ॥ सिंह केसरा
 लाडुआ । सुंदरीयें ततकाल ॥ आणी आप्या प्रेमणुं ।
 अति मीठा सुरसाल ॥ ७ ॥ वावरतां ते लाडुआ ।

मंगल वोढ्यो धीरा॥ उज्जयणी नगरी तणुं । जो होय हि
 प्रानीर ॥ ७ ॥ तो ऊरे एलाडुआ । एहवुं बोले जा
 म ॥ ततकृण नर परधानना । आव्या तेणें ठाम ॥ ए
 वयणसुणीने सुंदरी । मनशुं करे विचार ॥ उज्जयणी
 मांहि जाणियें । कांहिक सगपण सार ॥ १० ॥ देह
 चिंता मुज उपनी । वली उठ्यो जेणि वार ॥ ते पण
 साथें उतरी । दासीने परिवार ॥ ११ ॥ कहे मंगल सु
 णो सुंदरी॥ जारी आपो हाथ ॥ लाज घणी मुज उपजे
 जो तुमें आवो साथ ॥ १२ ॥ चार घडी रजनी ग
 ५ । तव तेनाशी जाय ॥ जिहां घोडा रख आपणा । तिहां
 ते जेला याय ॥ १३ ॥

॥ ढाल आवमी ॥ कोयलो परवत धूंधलो रे लाल ॥ ए देशी ॥
 ठडेरे प्रयाणें त्यां हांथकी रे लाल ॥ मन धरतो उच्चाहरो ॥ सु
 गुण नरा ॥ घोडा रख लेइ करी रे लाल ॥ आव्यो उज्जयणी मां
 हि रे ॥ सु ० ॥ मंगल कलश घर आवीयो रे लाल ॥ गुणह त
 णो नंमार रे ॥ सु ० ॥ तेहने कोणे नवि ओलख्यो रे लाल ।
 रूप कला अंवार रे । सु ० ॥ मं ० ॥ १ ॥ पोताना मंदिर कने
 रे लाल । आव्यो ते जेणि वार रे ॥ सु ० ॥ धनदत्त शाह
 चिंतवे रे लाल । ए कोण राजकुमार रे ॥ सु ० ॥ मं ० ॥
 ॥ ३ ॥ ततकृण रख्यो उतरी रे लाल । पाय ते ला

गयो जाम रे ॥ सु० ॥ धनदत्तशाहें जीडीयो रे लाल ।
 उजखीयो सुत ताम रे ॥ सु० ॥ मं० ॥ ४ ॥ माता
 ने वली जइ मढ्यो रे लाल । वरसे आंसु धार रे ॥ सु० ॥
 हरखें बोली नवि शके रे लाल । माता तेषी वार
 रे ॥ सु० ॥ मं० ॥ ५ ॥ हरखां ते मनैं अति धणुं रे
 लालाजारीने जरतार रे ॥ सु० ॥ के मन जाणो आपणुं
 रे लाल । के जाणो किरतार रे ॥ सु० ॥ मं० ॥ ६ ॥ घोडा
 बांध्या पायगें रे लालारथ मेढ्यो गुन ताम रे ॥ सु० ॥
 धनदत्तशाहने धन सोंपियुं रे लाल । जणवा बेठो
 ताम रे ॥ सु० ॥ मं० ॥ ७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वात कही निज तातनें । एकांतें धरी प्रेम ॥ घोडा
 धन रथ राखजो । एहथी लेहेछुं खेम ॥ १ ॥ मन चिंते नृ
 प नंदिनी । नाव्यो प्राण आधार ॥ शंकीतो नासी गयो ।
 सुं कीधुं किरतार ॥ २ ॥ पेटपीड तसे मिशें । ते बेठी
 तिणठाय । मनमां जूरे अति बलुं ॥ आंसुडां उतराय ॥ ३ ॥

॥ ढाल नवमी ॥ राग केदारो ॥ गोडी ॥

॥ अणिकराय एहवो दुंरे निर्भय ॥ ए देशी ॥
 पियु नाठो जाण्यो जिह्यें । बागीरे लहेर अपार ॥
 पेट तणी वेदना मिशें । नाखे रे आंसुडां धार ॥ १ ॥

जीवनजी तुं मुज प्राण आधार । कांइ मेहजारे मु
 जने निरधार । तुं ठेरे माहारा हैडानो हार ॥ जी० ॥
 तुज विण शूनो रे सहु संसार । तुं ठे रे माहारो सवि
 शिणगार ॥ जी० ॥ १ ॥ अक्षरलखिया परणतांते तें सा
 चा कीध ॥ एणे अवसर मुज ठोडतां । तें बहु दुःख रे
 अबलाने दीध ॥ जी० ॥ २ ॥ जल विना जेम माठ
 ली । टलवले तेह अपार ॥ ततक्षण दासी परवरी ।
 त्यां आदी रे मंत्रिनी नार ॥ जी० ॥ ४ ॥ रसनर र
 ह्यां रे माणसां । ते दुःख सबलुंथाय ॥ रस लेइ कूचा
 करे । ते दुःख रे थोडेरुं थाय ॥ जी० ॥ ५ ॥ उसड वे
 सड सवि कस्यां, शीतल ठांट्युं नीर ॥ वीजणे वायु
 वीजतां, तस वाढ्युं रे चेतन शरीर ॥ जी० ॥ ६ ॥ रु
 दन करंती बालिका । को नवि जाणे जेद ॥ विरह
 व्यथा तस उल्लसी । अति घणो रे मनें आणे खेद ॥
 ॥ जी० ॥ ७ ॥ गिरिवर उपर चढावीने । तें धरो ना
 खी ध्रसकाय ॥ जोजन सरस पीरसी करी । तें लीधी
 रे घाली उठाय ॥ जी० ॥ ८ ॥ वात न का पूढि श
 की । मुज हुती घणी आश ॥ को न करे ते तें कथुं,
 तो तुजने देउंरे साबाश ॥ जी० ॥ ९ ॥ पालखीयें
 वेसारीने । आणी मंदिरमांदि ॥ सासु ससरो त्यां करे ।

ओसड वेसड वली मनने उत्साहि ॥जी०॥ १० ॥
॥ दोहा ॥

॥ कोढी शय्या उपरें । आवी बेगो जाम॥ततकृण
ते देखी करी । कुंवरी निरखे तामा॥१॥हवे कोढी ते
सज थइ । पहेरी मंगल वेश॥लडथडतो आवी तिहां ।
मोहोलें कियो प्रवेश ॥ २ ॥ तिहां आवी उनी रही ।
जिहां ठे सखी परिवार ॥ देखी आमणदूमणी ।
बोलावी तेणि वार ॥ ३ ॥ रुदन करंती बालिका । कहे
ते सघली वात ॥ रजनी फूरंतां गइ । परगटियो पर
जात ॥ ४ ॥ रथ बेसी उतावली, आवी जिहां निज
माय ॥ आवी केम तेज्या विना । मुज मन अचरिज
थाय ॥ ५ ॥ दुःखजर छाती फाटती । रुप ते सरले
साद ॥ मात कहे सुणो सुंदरो । एवडो श्यो विखवाद
॥ ६ ॥ गद गद सादें ते कहे । रात तणुं वृत्तांत ॥
ते निसुणी सवि वारता । मात दुइ जयत्रांत ॥ ७ ॥
बचुकारीने बालिका । बेसारी धरी नेह ॥ आसन
वासन सहु करे । राणी गुणावली तेह ॥ ८ ॥ कोढी
कुंवरने कारणे । एहवो करी प्रपंच ॥ परनर करतां पा
डुवो । नीच नाणे खलखंच ॥९॥ प्रात समे परधा
न तो आव्यो राजा पास ॥ मुखें निसासा मेजतो ॥ म

नमां थई निराश ॥ १० ॥ राजा पूछे मंत्रीने । बेसारी
 सुसनेह ॥ मुज आगल साचुं कहो । दुःखनुं कारण जे
 ह ॥ ११ ॥ मुज नंदन कंचन जिस्यो । तुमें दीगो म
 हाराय ॥ आजूनी अधरातिमां । विणगी तेहनी काय
 ॥ १२ ॥ रक्तपित्त तस उपन्यो । दैव थयो विपरीता ॥
 विनय करीने वीनवे । एह वडानी रीत ॥ १३ ॥

॥ ढाल दशमी ॥ काची कली अनारकी रे हां ॥

सुडा रह्या रे लुनाय ॥ ए देशी ॥

॥ राजा कहे मंत्री सुणो रे हां । जीवनें कर्म प्र
 माण ॥ कर्म विडंबना ॥ वीतराग एम उपदिसे रे हां ।
 जे त्रिबुवननो नाण ॥ कर्म० ॥ १ ॥ कर्म करे ते हो
 य ॥ क० ॥ विणनोगव्यां बूटे नहीं रे हां । मंत्री विचा
 री जोय ॥ क० ॥ २ ॥ निमित्त कारण मुज नंदनी
 रे हां । विष कन्यानी जाति ॥ क० ॥ जे माटे एन
 जाणीयें रे हां । उपन्यो रोग अधराति ॥ क० ॥ ३ ॥
 जिनशासन मांहे जाणियें रे हां । निश्चयने व्यवहार
 ॥ क० ॥ निश्चय जाणे केवली रे हां ॥ जोक जाणे व्यव
 हार ॥ क० ॥ ४ ॥ जो तनया तुज पुत्रनें रे हां ।
 जो नवि देतो एह ॥ क० ॥ रोग रहित देवी दासना
 रे हां । विणसत नहीं शुन देह ॥ क० ॥ ५ ॥ मंत्री

कहे माहाराजजीरे हां । तुम पुत्री नहीं दौप ॥ क० ॥
 कर्मनी परिणति जाणीयें रे हां । म करो तुमें बहु
 शोष ॥ क० ॥ ६ ॥ कपट न जाणे जूपति रे हां ।
 जेहनो सरल स्वभाव ॥ क० ॥ हलु करमो जीव जा
 णियें रे हां । धर्म उपरें बहु नाव ॥ क० ॥ ७ ॥ रु
 पनदेवने जाणियें रे हां । दरसी तप उपवास ॥ क० ॥
 मछिनाथ नारीपणे रे हां । कर्म न मेहेजे तास ॥
 ॥ क० ॥ ८ ॥ ढंढण नामें सुनीसरु रे हां । मेतारज
 वली जेह ॥ क० ॥ एजा पुत्र वखाणियें रे हां । क
 र्में नड्या बहु एह ॥ क० ॥ ९ ॥ सीता सुनझा शै
 पदी रे हां । रुद्रिदत्ता सुकुमार ॥ क० ॥ अंजना दम
 यंती सती रे हां । कलावंती बलि नार ॥ क० ॥ १० ॥
 तेम ए त्रैलोक्यसुंदरी रे हां । आवी तेहनी जोड
 ॥ क० ॥ एहने कलंक ए उपन्युं रे हां । दैवें दीधी
 खोड ॥ क० ॥ ११ ॥ सांजली मंत्री तिहांयकी रे
 हां । निज घर आव्यो तेह ॥ क० ॥ राजा पण राणी
 नणी रे हां । आव्यो ते गुणगेह ॥ क० ॥ १२ ॥ तिहां
 कणे एहज सांजळुं रे हां । बेठो यश्ने निराश ॥ क० ॥
 पुण्यथकी पुण्यवंतने रे हां । फलशे सघली आश
 ॥ क० ॥ १३ ॥ जे हती सहने बालहीरे हां । दुइ

अलखामणी तेह ॥ क० ॥ माय विना को नवि धरे
रे हां । तेहसुं अधिक सनेह ॥ क० ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ परण्यो पति मेली गयो । कलंक चढ्युं जगमां
हि ॥ एम बेठी ऊरे घणुं । रात दिवस घरमांहि
॥ १ ॥ पूरवले जव में किश्यां । कीधां कर्म अघोर॥
किहां जाउं कुणनें कहुं । कर्म प्रतें नहीं जोर ॥२॥
॥ ढाल अग्यारमी ॥ वीर वखाणी राणी चिह्ना
जी ॥ ए देशी ॥

॥ मन विलखाणी नृप नंदनीजी॥मनमांहे घणुं दिल
गीर ॥ मायने एणी परें वीनवेजी । नयणे ऊरे बहु
नोर ॥मन०॥१॥ नयणें न आवेजी निड्डी जी । उद
क न जावेजी अन्न ॥ चित्तमां आमण दूमणी जी ।
कोयसुं नवि मले मन्न ॥मन०॥२॥ निज देशना परदे
शनाजी । लोक मलगे लाख ॥ मंत्रीनी वात सहु मा
नगेजी । माहारी कोण जरे साख ॥मन०॥३॥ मात
ने तात वैरी अयां जी । वैरी अयो परिवार ॥ कर्म क
लंक चढावियुं जी । करवो कवण विचार ॥मन०॥४॥
कहो हवे कोण आगलें कहुं जी । ए दुःखडानी रे
वात ॥ रातनी कपटनी वारताजी । सांजलो माहारी

मात ॥मन०॥५॥ लाडुआ खातां मुजने कयुं जी ।
 जो होये क्षिप्रानुं नीरातो ऊरे सरस एलाडुआ जी॥
 ते सुणी दुइ दिलगीर ॥ मन० ॥ ६॥ तेवारें में मन
 चिंतव्युं जी । किहां चंपाने उल्लेख ॥ मोशालादिक ति
 हां हशे जी । सांनखुं कारण तेण ॥मन० ॥७॥ ला
 जें करी सुणो माडली जी । पूढी न शकी कांइ वात॥
 शरीर चिंतानो मिश करी जी । नाठोजी तुज जामात
 ॥ मन० ॥ ८ ॥ रजनी मथ्य गया पढी जी । आव्यो
 नर कोढियो एक ॥ ते देखी हुं नासी गई जी । सु
 ण जामणी सुविवेक ॥मन०॥ ९ ॥ आप हत्या करी
 जो मरुं जी । तो जीव दुर्गतें जाय ॥ पण ते कर्म
 न तूटीयें जी । एम जांखे जिनराय ॥ मन० ॥१०॥
 ऋण सुवे ऋण रुवे बेठडी जी । ऋण एक धरे रे वै
 राग ॥ एम करी निज तनु आवटे जी । कांचलायें
 आव्यो रे नाग ॥ मन०॥ ११॥ एम नित्य फूरतां ते
 णीयें जी । कांइक वोव्या रे दीह ॥ उल्लेणी मांहे हो
 शेजी । मुज परण्यो वरसिंह ॥मन०॥१२॥ तो हवे जा
 उं उल्लेणीयें जी । जो हुवे तात आदेश ॥ निजवरने
 जोवा नणीजी । पहेरी पुरुषनो वेश ॥मन० ॥१३॥

॥ दोहा ॥

॥ चंपावती मांहि जाणियेजे होय ज्योतिपराया॥
तेहने तेडी पूढीये । सुण तुं मोगी माय ॥ १ ॥ लगन
रुहुं जोइ करी कीजे उत्तम काम ॥ सिद्धि चढे उ
तावहुं । रहे पोतानी माय ॥ २ ॥ निमित्तियाने तेडवा
सुंदर चतुर सुजाण ॥ दासी एक त्यां सोकले । जेहनी
सुललित वाण ॥ ३ ॥ ततरूण आय्यो ज्योतिपी ।
पेहया सवि शणगार ॥ गज जेम आव्यो मलपतो ।
राणीने दरबार ॥ ४ ॥ आव्यो देखी तेहने । राणी
करे प्रणाम ॥ पूढे आसन देइ करी । श्री फल आ
पी ताम ॥ ५ ॥

॥ ढालबारमी ॥ जोसियडा तुं ज्योतिप जोय ॥ ए देशी ॥

॥ जोसियडाजी ॥ जो जो लगन विचार । रुडी परें
चित्त राखजोजी ॥ जोसियडाजी ॥ क्यारें आशे मुज का
म । ते तुमें साचुं नाखजो जी ॥ १ ॥ जोसियडाजी जो
सरशे मुज काज । देशुं जीन सोनातणी जी ॥ जो
सियडाजी ॥ देशुं हैडानो हार । देशुं रयण रुडा म
णिजी ॥ २ ॥ जोसि० ॥ देशुं सवि शणगार । हीरे
जडित सोवन सांकलां जी ॥ जोसि० ॥ सोनेरी
शिरबंध । हरमिज केरां मोती नलांजी ॥ ३ ॥ जो

सि० ॥ जोइ लगन विचार । जोसियडो एणि परें जणे
 जी ॥ वाइ काम होशे निरधार । शाखें लखुं ते अ
 म तणे जी ॥ ४ ॥ जोसियडानी रुडी निसुणी हो
 वात । आणी हो हरख हैये घणो जी ॥ जोसिय
 डाजी ॥ उळेणीए मुज मन्न । जोवाने जननी सुणो जो
 ॥ ५ ॥ माडी मोरी पहेखा सवि शणगार । खयेर
 अंगार परें जाणजो जी ॥ माडी मोरी फूल ते शूल
 समान । नवन नाखसीसम मानजो जी ॥ ६ ॥ माडी
 मोरी ते दिन सफल गणीश । जे दिन तेहने निरखशुं
 जी ॥ माडी मोरी ते दिन लेखे जाण । जे दिन कलंक
 उत्तारशुं जी ॥ ७ ॥ माडी मोरी विण अवगुण विण वांका
 सुमति प्रधानें मुज दाखवीजी ॥ माडी मोरी एकपखी
 सुणी वाता रोप राखे रुडो राजवीजी ॥ ८ ॥ माडी
 मोरी ए दुःखडानी वात । कोइ आगलें नवि नांखा
 यें जी ॥ माडी मोरी ए दुःख नांजे जेह । ते आगलें
 दुःख दाखियें जी ॥ ९ ॥ माडी मोरी जेतां तरगस तीरा
 मुजतानी मुगल तणे जी ॥ माडी मोरी तेतां दुःख शरीर ।
 सहियें पण कहीयें नहींजी ॥ १० ॥ माडी मोरी जोतां हो
 देश परदेश । नणदीनो वीरो मुज जो मलेजी ॥ माडी मो
 री कहे सुंदरी घणे नेह । मनना मनोरथ सवि फले जी ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन मनमां चिंतवे । नयर उक्केणी मांहि ॥ जे
में परण्यो प्रेमशुं । ते मलशे मुज नाह ॥ १ ॥ मोदक
वावरतां कह्युं । आणो क्षिप्रा नीर ॥ उक्केणी नयरी
तणुं । तो विकसे मुज हीर ॥ २ ॥ खोली काहुं तेह
ने । कांइक करी उपाय ॥ जो हुं जावं उक्केणीयें ।
तो मुजनें सुख थाय ॥ ३ ॥ एक दिनें जननीने कही ।
जो तात सुणे मुज वात ॥ एकांतें बेसी करी । तो
आवे सवि धात ॥ ४ ॥ एक दिन सिंह सामंतनें । रा
णीयें एकांत ॥ वात कही पुत्री तणी । जेथी होय
शुन शांत ॥ ५ ॥ अवसर जाणी वीनवे । सिंह नाम
सामंत ॥ तमें ठो मोहोटा राजवी । वलो ठो बहु गुण
वंत ॥ ६ ॥ पुत्री त्रैलोक्यसुंदरी । दुःख धरे असमा
न ॥ तेहने तेडावी करी । यो प्रभु आदरमान ॥ ७ ॥ व
यण सुणि सामंतनुं । राजा दुउ दीलगीर ॥ हैयुं नराणुं
नृप तणुं । नयणें नाखे नीर ॥ ८ ॥ कुंवरीएं पेहेले
जवें । दीयुं होशे कलंक ॥ ते कारणें एमजाणियें । पा
मी एह कलंक ॥ ९ ॥ नृप आज्ञा लेई करी । तेडावी सा
बाल ॥ लाजंती मा तेडिने । ते आवी ततकाल ॥ १० ॥
देखीने दुःख उपन्युं । ते त्रणने तेणि वाराघडी बे घ

डी बोल्यां नहीं । नाखे आंसु धार ॥ १ ॥ कुंवरी कर
जोडी कहे । द्यो मुजने नरवेश ॥ कांहिक मोटे कारणें ।
हुं चालीश परदेश ॥ १ ॥ राजासिंह साहामुं जुवे ।
ए शयुं बोले बाल ॥ सिंह नणे स्वामी सुणो । ए न्याय
वयण सुरसाल ॥ १ ॥ पुत्री दुइ राजा तणी । पहेरी
पुरुषनो वेश ॥ निज कुंवरीने एम नणे । जो जो देश
विदेश ॥ १ ॥ सिंह सामंत सायें दियो । दीधा धननं
मार ॥ रुडी परें ए राखजो । बली दीधा असवारा ॥ १ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥ धरें आवोजी आंबो मोहोरीयो
॥ ए देशी ॥

॥ राजकुंवरी गुन मुहूरतें । पहेरी पुरुषनो वे
शो रे ॥ तात जननी पाय लागीने । सिद्धि करी परदे
शो रे ॥ रा० ॥ १ ॥ कुंवरी कोइ जाणे नहीं । एक
जाणे सामंतो रे ॥ शूरवीरने साहसी । गिरवोने गुण
वंतो रे ॥ रा० ॥ २ ॥ शिरबंध सोहे सोना तणो ।
गले मोतीनी मालो रे ॥ ढालज मेहेली ढलकती ।
नानडीयो सुकुमालो रे ॥ रा० ॥ ३ ॥ तरंगस बहु ती
रें नखुं । सोनेरी तरवार रे ॥ लाल कबान हार्थें धरी ।
मोही रह्यां नर नार रे ॥ रा० ॥ ४ ॥ लीजडे घोडे
ते चढ्यो । लीजो वेश बनाइ रे ॥ सामंतने आगल

कखो । जली वागो सरणाइ रे ॥ रा० ॥ ५ ॥ काठा
 करहा मजीठिया । गले धूवरनी मालो रे ॥ मन मा
 न । जूयें चालता । एक न लागे तालो रे ॥ रा० ॥ ६ ॥
 राजकाज सवि साचवे । सिंह ते सिंह समानो रे ॥
 वात विचार तेहगुं करे । ते ठे बुद्धिनिधानो रे ॥ रा० ॥
 ॥ ७ ॥ अखंफ प्रयाणें आवियां । द्विप्रा नदीने ती
 रो रे ॥ न्हाइ धोइ पावन थयां । जेहनुं निर्मल नीरो
 रे ॥ रा० ॥ ८ ॥ वैरीसिंह राजा सुणी । मोकदया निज
 परधानो रे ॥ मन हरखें तेडी करी । दीधां आदर
 मानो रे ॥ रा० ॥ ९ ॥ कुंवर नले तुमें आविया ।
 वूठा अमीमय मेहो रे ॥ सुरसुंदर राजा तणो । अ
 म उपर बहु नेहो रे ॥ रा० ॥ १० ॥ उतारा सख
 रा दीया । मनमोहन आवासो रे ॥ गोंख जाली
 शत बारणां । ते ठे अति सुप्रकाशो रे ॥ रा० ॥ ११ ॥
 गुन लगनें गुन सुदूरतें । मोहलें करे प्रवेशो रे ॥ ख
 बर लीये दिन दिन प्रतें । वैरीसिंह नरेशो रे ॥ रा०
 ॥ १२ ॥ सत्तर जेद पूजा रची । जेटया श्रीनगवंतो रे ॥
 अति हरखें पडिलानिया । सूधा साधु महंतो रे ॥ रा०
 ॥ १३ ॥ जीव ठोडाव्या अति घया । ये पंचविधनुं
 दानो रे ॥ रात दिवस गुणिजनतणां । सांजले गीतने गा

नो रे ॥ रा० ॥ १४ ॥ वनवाडी जोयां घणां । वजी जोयां
 बाजारो रे ॥ अन्यदिवस जोतां थकां । दीठा पंच
 तुखारो रे ॥ रा० ॥ १५ ॥ ए घोडा मुज तातना । निरधारी
 सुविवेको रे ॥ नाम ठाम जोवा जणी । तिहां मूक्यो
 नर एको रे ॥ रा० ॥ १६ ॥ ते जोइने एम कहे ।
 धनदत्त शीठ सुजाणो रे ॥ नामें धनवती नारजा । मं
 गलकलश सुत जाणो रे ॥ रा० ॥ १७ ॥ धनदत्त
 सुत पंमथा कर्ने । करे नित्य कला आन्यासो रे ॥
 ते पण तिहां में निरखीयो । रूप कला आवासो रे
 ॥ रा० ॥ १८ ॥ तेहना तुरंगम जाणजो । ए माहि मा
 न न मेषो रे ॥ वात सुणी हरखी घणुं । सुंदरी ते सु
 विशेषो रे ॥ रा० ॥ १९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सुंदरी सिंह सामंतने । तेडीने सुविचार ॥ धन
 आपीने लीजियें । ए पांचे तूखार ॥ १ ॥ सिंह वदे सुं
 दरी सुणो । नापे बालक तेह ॥ जेम तेम तस मन
 रीऊवी ॥ लेखुं घणे सनेह ॥ २ ॥ सुंदरी कहे सामंतने । सु
 एजो वयण रसाल ॥ उक्लेणी नगरी तणी । जिमा
 डियें निशाल ॥ ३ ॥ धनदत्तनो सुत आवशे । देखुं
 आदरमान ॥ घोडा लेखुं रीऊवी । आपी तस बहु दा

न ॥४॥ जमण सज्जाइ सहु करी । बांथ्या मंमप खास
 ॥ मोहोल रचाव्या अति घणा । जाणे देव आवास ॥
 ॥ ५॥ सिंह सामंतने मोकदयो । नोतरवा निशाल ॥
 पंमद्या सहित सहु आवजो । नोजनने सुविशाल ॥६॥
 नोजन वेला अवसरें । पहेरी सवि शणगार ॥ मंगल
 आय्यो मलपतो । ठोकराने परिवार ॥ ७ ॥ मोहोल
 यकी ते उतरी । सुंदरी सवि परिवार ॥ निशालियाने
 निरखवा । हैढे हरख अपार ॥ ८ ॥

॥ ढाल चौदमी ॥ देशी रसीयानी ॥

॥ सुंदरी आवे हो निजपियु निरखवा । पहेरी पुरुष
 नो वेप ॥ सुनयनी ॥ शिरपर सोहे हो पंचरंग पाघडी ॥ कलं
 की विराजे रे विशेष ॥ सु० ॥ सु० ॥ १ ॥ केसरियो रे अंगें वा
 घो बन्यो । कस्तूरी मढ़काय ॥ सु० ॥ फूल चंबेली हो
 पहेल्यां अति घणां । सहेजें सकोमल काय ॥ सु० ॥ सु० ॥
 ॥ २ ॥ धनदत्त सुतने हो तेणीएं उलख्यो । ए सहि
 मुज जरतार ॥ सुवदनी ॥ पूरव पुणें हो ए आवी म
 द्यो । हवे मुज ब्रूवघो रे किरतार ॥ सु० ॥ सु० ॥ ३ ॥ धनद
 त्त सुत हो तिहां उजो यइ । कीधो तेहनें प्रणाम ॥
 ॥ सु० ॥ मंगलकलशें हो ते नव उलखी । नृपनं
 दिनी अनिराम ॥ सुनयनी ॥ सुंदरी ० ॥ ४ ॥ निशा

लीयाने सवि नोजन जणी । मांमया सादा रे थाल ॥
 सु० ॥ मंगलकलशने तेणियें मंजावियो । रूडो रूपा
 नो रे थाल ॥ सुनयनी ॥ सु० ॥ ५ ॥ वाजोठ मांमयो
 रें साव सुवन तणो । ते पीरसे पकवान ॥ सुनयनी ॥
 जमी करीने ते सवि उठिया । दीधां फोफल पान ॥
 सुनयनी ॥ सुंदरी० ॥ ६ ॥ निशालीया प्रतें दीधी
 पावडी । धनदत्त सुतने शणगार ॥ सु० ॥ वाघो आ
 प्यो हो अतिघणा मूजनो । आप्या वली अलंकार
 ॥ सुन० ॥ सुंदरी० ॥ ७ ॥ निशालीया हो सवि जां
 खा थया । देखी पंक्तिनो रे जेद ॥ सु० ॥ पण कुंव
 रीनी लाजें बोली नवि शके । आप्यो मनमांहि खे
 द ॥ सु० ॥ सुंदरी० ॥ ८ ॥ पंमयाने हो कहे नृपनं
 दिनी । तेहने तेडी रे एकांत ॥ सु० ॥ वात अनोप
 म सुणवा मुज घणी । सरस कथानी रे खांति ॥ सु
 वदनी ॥ सुंदरी० ॥ ९ ॥ ते माटे हो जटजी तमें घ
 णो । यो कोइ ठात्रने आदेश ॥ सुवदनी ॥ मोहनगारी रे
 देश परवेशनी ॥ कहाणी सुणावे सुविशेष ॥ सुनयनी ॥
 सु० ॥ १० ॥ बे त्रण ठात्रने पंमितजी कहे । कहो तमें क
 थारे सुसवाद ॥ सु० ॥ ते बोदया हो मुखें त्रटकी क
 री । आणी मनें रे उन्माद ॥ सुनयनी ॥ सु० ॥ ११ ॥

ते कहेजोजी कहाण। हरख धणो । जेहने अति
 धणुं मान ॥ सु० ॥ मंगलकलशने तेडयो ततद्धणें ।
 जे ते गुणनो रे निधान ॥ सु० ॥ सुंदरी० ॥ १२ ॥
 शेठनो नंदन हो हरखें आवियो । नृप तनयाने पास
 ॥ सुनयनी ॥ रुडी परें हो रूप जोतां थकां । उल
 खा कुंवरी उल्लास ॥ सुनयनी० ॥ सुंदरी० ॥ १३ ॥
 ए राजकन्या हो कोइक कारणें । पहेरी पुरुषनो वेश ॥
 सुनयनी ॥ चंपापुरीमांहि में परणी हती । ते आवी
 एणे देश ॥ सुवदनी ॥ १४ ॥ सुंदरी आवे हो निज
 पियु निरखवा ॥ ढाल पूरी अइरसीया बालमनी ॥ प्रथम
 पूरो ययो खंम ॥ सु० ॥ श्रवणें सुणतां हो अति
 सुख उपजे । पामियें लीज अखंम ॥ सु० ॥ सुं० ॥ १५ ॥
 रुडीने हो अति रलियामणी । सरस कथा सुविलास
 ॥ सु० ॥ मंगल कहेजो हो बीजा खंममां । सफल
 फली कविआश ॥ सु० ॥ सुं० ॥ १६ ॥ श्रीविजय
 मान सूरिसरगव धणी । श्री मानविजय बुधराय ॥ सु०
 ॥ तेहनो विनयी दीक्षिविजय कहे । पुण्यथी बहु सुख
 आय ॥ सु० ॥ सुं० ॥ १७ ॥ इति श्री मंगलकलशरासे
 प्रथम खंमः संपूर्णः ॥ १ ॥

॥ अथ द्वितीयस्वप्न प्रारंभः ॥

॥ दोहा ॥

॥ मंगल कहे कथा तणा । जेद चार सुविचार ॥ क
द्विपत अकद्विपत बली । अपरा पण सुविचार ॥ १ ॥ मंग
ल कहे तुमें कुमरजी । सांजलजो धरी नेह ॥ पुरुष च
रित्रतणी कथा । सरस सुणावुं तेह ॥ २ ॥ पुरुषचरित्र
मांहे कह्यो शील तणो गुण सार ॥ नर नारी सहु सांज
लो । लाखानो अधिकार ॥ ३ ॥ कोण गामें कोण देश
मां । केणी परें पाव्युं शील ॥ राज रुद्धि पामी वणी ।
शीलें पामी लील ॥ ४ ॥ गणिकाने कुजें उपनी । पामी
यौवन धन ॥ धन्य ए लाखा सुंदरी । जेणे पाव्युं शील
रतन ॥ ५ ॥ दीक्षा जेइ सुगतें गइ, पामी केवलनाण ॥
शील तणा गुण गावतां । होवे जय कव्याण ॥ ६ ॥

॥ ढाल पहेली ॥ चोपाइनी देशी ॥

॥ कावेरी नामें एक पुरा । धणकण कंचन सुनरें
जरी ॥ अजितसेन नामें राजान । बहु गुणवंतो सु
मति प्रधान ॥ १ ॥ राजाने राणी शत चार । रूपें रंजा
तणो अवतार ॥ पण अवगुण एक तेहन वणो । पुत्र
नही कोइ कुलमंढणो ॥ २ ॥ तेणे कारण ते बहु
दुःख धरे । मेह परें ते आंसु जरे ॥ राणी सधली जूरे

सही॥ करम प्रते कोण चाले नही ॥ ३ ॥ थोसड वे
 सड कीधां वणां । आराधन कीधां सुर तणां ॥ आ
 राधी वली कुलदेवता । पण नवि दुवो सुत सेवतां
 ॥ ४ ॥ तेह निमित्त धन खरच्युं बहु । सुतनी वांठा
 करे ते सहु॥ सुत कारण जला उपचारा बहु नित्य करे
 नारी जरतार॥ ५ ॥ एम करतां दुवां वरपज बार । राजा
 वृद्ध दुउं तेणि वार ॥ रातें मध्य निझा परहरे । पुत्र
 तणी चिंता मन धरे ॥ ६ ॥ मनमांहिं चिंते राजाना
 कोइ राणीने न दुउं संतान ॥ धनें करी बहु नखा
 जंमार । इव्य तणो नवि लाजे पार ॥ ७ ॥ कृपण प
 णुं हवे नवि आदरुंते धन काढीने वावरुं ॥ राणी स
 वलीने शणगार । पहेरावुं मुक्ताफल हार ॥ ८ ॥ राणी
 ने नित्य नवला वेश । वडी राणीने वली विशेष ॥ दान
 देउं मन धरी उत्साह । मानव जवनो लेउं लाह ॥ ए
 चतुराइ ते तेहनी खरी । जस उपराजे धन व्यय करी
 ॥ एम चिंतवतां उग्यो सूर । तव वाग्यां मंगल वर
 तूर ॥ १० ॥ राजार्यें तेडयो परधान । दीधुं तस बहु आदर
 मान ॥ लाख एक सोनइया सार । नितकाढो म मकरजो
 वार ॥ ११ ॥ वाडीमांहिं जिननो प्रसाद । उंचोगगनशुंमां
 मे वाद ॥ श्रीरूपनदेवनी मूरति तिहां । पूजारचावो

दिन प्रते तिहां ॥ १२ ॥ दल वादल नामें सुविशालामेरा
 तणावो रंग रसाल ॥ अति रूडी तिहां रचना करो ।
 आसन बेसण तिहां वली धरो ॥ १३ ॥ फूल पथरा
 वो तिहां वली घणां । अगरे तणां मांफो धूपणां ॥ बां
 धो मोतीना फुमणां । रंगें रूपें रलीयामणां ॥ १४ ॥
 देश परदेश तणा जन वृंद । जोवा आवे धरी आण
 द ॥ जे देखीने करे वखाण । तेहवुं करजो चतुर
 सुजाण ॥ १५ ॥ राजा पहेरी सवि शणगार । सवि
 राणो साथें परिवार ॥ आवी बेगो मंमप तलें । इंद
 जुवन आव्युं नूतलें ॥ १६ ॥ मोहोटा मूंठाला नूपति ।
 चोकी करे ते निज खिजमती ॥ ततहूण तिहां
 तेडावे पात्र । मंमावे जोवानी जात्र ॥ १७ ॥ रूपें
 रूडी गणिका जेह । रुडुं नाची जाणे तेह ॥ तेहने
 राजा दे आदेश । नाचे नवलो पहेरी वेश ॥ १८ ॥
 कंचुक कसीया चीडे अंग । नाटक करवानो बहुरंग
 ॥ पाये घूघरना घमकार । जांऊरनो रम जम रणका
 र ॥ १९ ॥ आवीनृपने करे प्रणाम । निज गुरुनुं ति
 हां लेइ नाम ॥ तिहां किण मांमे नाटारंज । इंद आ
 गल जेम नाचे रंज ॥ २० ॥ मधुरां वाजे आव मृदंग ।
 नाचे पात्र तिहां मनरंग ॥ ताल विणाने वली वांस

ली । शरणाइ नफेरी बली ॥ २१ ॥ धप मप धोंधों म
 दल नाद । आजापे हुसेनी नाद ॥ कोकिल सरिखो
 जेहनो साद । रंज सरिसो करजो वाद ॥ २२ ॥ येइ येइ
 कार करंती रमे । जांजरडां पगे रमज्जम जमे ॥ परि
 यच बांधी एकण दिशि । तिहां राणी देखी उल्लसि
 ॥ २३ ॥ राजा मोज दिए अति हसी । राणी धन
 आपे मन खुसी ॥ २४ ॥ लाख सोनइयानो व्यय क
 री । राजा मंदिर आव्यो फरी ॥ बीजे दिन पण वा
 डी मांहि । जमी करीने मन उत्साहि ॥ २५ ॥ राजा
 नृत्य कगवे प्रेम । लाख सोनइया खरचे तेम ॥ एम
 दिन दिन प्रते अधिको रंग । राजा दान दिये उतरंग
 ॥ २६ ॥ एक दिवस तिहां योगी एक । वेगो अलख
 कहि सुविवेक ॥ अधिष्ठायक ए जिनवर तणो । रूपें रु
 डो रलियामणो ॥ २७ ॥ काने मुझा हीरे जडी । का
 ठ तणी पहेरी पावडी ॥ सवा मण पहेरी गोदडी ।
 हाथे सोवजनी लाकडी ॥ २८ ॥ हेम कमंजल पा
 णी जरी । ठांटे सजा ते नीरें जरी ॥ वाघांवर जूयें पा
 थरी । वेगो आसन निश्चल करी ॥ २९ ॥ राणी सहि
 त राजा मन रंग । पाय नमे जोगीना चंग ॥ अथ
 धूत नृपने दे आशीष । बावा लहेज्यो सबल जगी

श ॥ ३० ॥ घडी बैवढी अणबोव्यो रही । बोले वा
णी अमृत सही ॥ तमने देखिने मुज मन्न । ययुं सदा
होजो सुप्रसन्न ॥ ३१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ किस कारण तमें राजवी । दीसो वदन विहाय
॥ ते कारण मुजने कहो । मुज मन अचरिज थाय ॥
॥ १ ॥ जोइंएं ते प्रभु माहरे । बेढो रूप रसाज ॥ कु
लदीवो कुल मंमाणो । राज्य तणो रखवाज ॥ २ ॥
आय उपाय कखा घणा । पण नाव्यो एक पुत्र ॥ ते
हनी आशा ते घणी । जे राखे घरसूत्र ॥ ३ ॥ योगी
बोव्यो चडवडो । सुण होतुं राजाना ॥ पुण्यें शुद्ध विद्या
जहे । पुण्यें यश संतान ॥ ४ ॥ मन हित आणीने
करो । जे विद्यानो जाणा ॥ जेम रिपुमर्दन रायने । बाध्युं
कुल मंमाण ॥ ५ ॥ रिपुमर्दन ते किहां हवो ॥ केम हवुं तस
काम ॥ महेर करी मुजने कहो । तेहनी कथा अनिरा
म ॥ ६ ॥ सिद्ध कहे नृप आगले । रिपुमर्दननी वात
॥ राजा राणी सांजले । जेहनो यश विख्यात ॥ ७ ॥
चंदेरी नगरी धणी । रिपुमर्दन गुणखाण ॥ राणी ए
कशो तेहने । जेहनी मधुरी वाण ॥ ८ ॥ मंत्र यंत्रा
दिक बहु कखा । मान्या देवोने जोग ॥ पण नवि अंग

ज उपजे । कर्म तणे संयोग ॥ ९ ॥ सीमाडा सवि
 नूपति । चापि तेहनी सीमा॥मांहे मांहे नित्य लडे । जे
 म कौरवने नीम ॥ १० ॥ सिद्ध एक नृपने मळ्यो
 आप्युं फल श्रीकार ॥ राणीने खवरावजो । गर्न होशे
 निरधार ॥ ११ ॥ सिद्ध गयो निज थानकें । हरख धरी
 राजान ॥ राणीने खवरावीयुं । पेट रखुं उधाना ॥ १२ ॥

॥ ढाल बीजी ॥ हमीरीयानी देशी ॥

॥ ते राणीने नूपति । राखे नोंयरामांहि ॥ राजन
 जी ॥ दासीएक पासें उबी । खिजमत करे उहाहि । रा
 जनजी ॥ १ ॥ वात सुणो एक अन्निनवी, सुणतां
 अचरिज थाय ॥ राजनजी ॥ रसीया जन जे सांजले ।
 तेहने बड्ड सुख थाय ॥ रा० ॥ २ ॥ यत्न करे राणी
 तणां । सुतनो जाणी लाज ॥ रा० ॥ शोक्य घणी ठे
 तेहने । रखे गलावे गाज ॥ रा० ॥ ३ ॥ राणी पासें
 ते राजवी । दिनमांहे वे वार ॥ रा० ॥ खवर लेवाने का
 रणें । हैडे हरख अपार ॥ रा० ॥ ४ ॥ चोका मेली
 चिहुं दिशें । यत्न करे जली नांति ॥ रा० ॥ राजाने
 राणी तणी । दिन दिन अधिकी कांति ॥ रा० ॥ ५ ॥
 एक दिन राणी विनवो । पूरण हुआ नव मास ॥ रा०
 प्राणनाथ तुम पुस्यथी । पूगी मननी आश ॥ रा० ॥

॥६॥ बेटो के बेटा होशे । करमें लख्युं फल जेह ॥
 ॥ रा० ॥ पण वधामणी सुत तणी । मोकलज्यो धरी
 नेह ॥ रा० ॥ ७ ॥ दासीने नृप शीखवे । देखाडजो
 सुविवेक ॥ रा० ॥ कुंवरी तणी बे आंगली । कुंवर त
 णी जला एक ॥ रा० ॥ ८ ॥ राजसनामांहि राज
 वी । जइ बेगो दरवार ॥ रा० ॥ गुन बेजा गुन मुहू
 रतें । पुत्री जणी तेणि वार ॥ रा० ॥ ९ ॥ बे आंगली
 देखाडती । आवी नृपनी पास ॥ रा० ॥ साहेब देज्यो
 वधामणी । पुत्र तणी कहे दास ॥ रा० ॥ १० ॥

॥ दोहा ॥

॥ मनमांहि समजी रह्यो । वजडावे नीशाण । दीधी
 लाख वधामणी । मेहब्या बंधीवान ॥१॥ घर घर दु
 आं वधामणी । बांधि बंधनमाल ॥ सहेरसविशणगारीयुं ।
 बीसे जाक ऊमाल ॥२॥ राजा ततरुण तिहां थकी ।
 आव्या राणी पास ॥ औपध नेपज देइ करी । शिथिल
 करी ते दासि ॥३॥ राज्य रखोपा कारणे । ठानी राखी
 वात ॥ जो ए बाहिर विस्तरे । तो नव आवे धात ॥४॥
 ठाम ठामना राजवी । मलवा आव्या जेह ॥ तेहने
 जिमाडी करी । पहेरावे सुसनेह ॥५॥ ते राजा खिजमत
 करे । राणीनी दिन रात ॥ बाहिर राजा नीतरे । ता

लां देइ सात ॥ ६ ॥ सुतनुं नाम सोहामणुं । दीधुं देव
 कुमार ॥ कुंवरी यौवन वय दुइ । रूप तणो नहीं पार ॥
 ॥ ७ ॥ देवकुंवर गुण सांजली । हवे मोटा राजान ॥ ध
 न सायें हरखें करी । दे बहु कन्यादान ॥ ८ ॥ रिपुमर्दन
 माने नहीं ॥ मुज सुतने लघु वेश ॥ योग्य जाणी परणा
 दगुं । एम कहे वडो नरेश ॥ ९ ॥ सोपारा पुरनो धणी ।
 मोकले धरी सनेह ॥ निज तनया अमरावती । रुद्धि
 सहित गुणगेह ॥ १० ॥ आवी जाणी तेहने मनमा
 चिंतवे राज ॥ पाठी मोकलतां थकांन रहे सुतनी लां
 ज ॥ ११ ॥ वेश करी तिहां पुरुषनो । जूमिमंदिर धरी ने
 हा ॥ शुन लगनें परणावियां ॥ नृप कुंवरी गुणगेह ॥ १२ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥ जावननी ॥

॥ कागलीयो किरतार नणी ॥ ए देशी ॥

॥ मातपितायें अति जोलापणें रे । ए शुं कीधुं काम ॥
 ए मुग्धाने मुज परणावतां रे । केम रहेसो मुज माम ॥
 १ ॥ कुंवरी राजानी एम चिंतवे रे । करवो कवण विचा
 र ॥ ए दुःख जाणे मनहुं माहरुं रे । के जाणे किर
 तार ॥ कुम ॥ २ ॥ ए आंकणी ॥ इहांथी गाउ चा
 लीश सांजल्यो रे । मोहोदो एक पहाड ॥ ते वच्चें मोटुं
 सरोवर जलें नखुं रे । पालें जाजां जाड ॥ कुम ॥ ३ ॥

चांपा आंबाने बहु आंबली रे । नालेरी नव रंगा॥ता
 ल तमाल अजर चंदन घणा रे । नागर वेलि सुरंग ॥
 कुम० ॥ ४ ॥ अखोड बदाम चारोली आरबी रे । सोपा
 रीने डाख ॥ केलि खजुरी नारंगी दाडिमी रे । करम
 दी केरां लाख ॥ कुम० ॥ ५ ॥ ते वनमांहि वनचर
 अति घणा रे । कहेतां नावे पार ॥ नदीयें पाणी नि
 त्य खलहल वहे रे । तरवर नार अठार ॥ कुम० ॥ ६ ॥
 ते वनमाहिं सावज अति घणारे । वाघ सिंह विकरा
 ल ॥ जरख सुवरने अजर चीतरा रे । नाहार रीठ
 शीयाल ॥ कुम० ॥ ७ ॥ ते गिरि उपरें एक जगवंतनी
 रे । मोहोटी ठे प्रासाद ॥ मांहि मूरति श्रीआदिनाथ
 ना रे । दीठे मन आढाद ॥ कुम० ॥ ८ ॥ तिहां जइ
 फूल लइ जावें करी रे । पूजी श्रीवितराग ॥ पठी ते
 सरोवर पालें आवीने रे । करवो देहित्याग ॥ कु० ॥
 ९ ॥ सावज वनना बहु त्यां आवजो रे । सरोवर पीवा
 नीर ॥ ते वनचर गिरिगड्ढर लेइ जजो रे । कोमल कुंव
 री शरीर ॥ कु० ॥ १० ॥ सांठ पलाणी रातें नीस
 री रे । पहेरी नर शणगार ॥ राजा राणी कोइ जा
 एो नहीं रे । नवि जाणो परिवार ॥ कु० ॥ ११ ॥ सूर
 उगमते ते नृप सुंदरी रे । आवी तेह वनमांहि ॥

फूल लेइ जिनवरने जेटवा रे । जिन मंदिर ठे ज्यां
हि ॥ कु० ॥ १२ ॥ देव जुहारीने पाठी फरी रे ।
नाही निर्मल नीर ॥ जहेर पलाली वन फल वावरी
रे । बेठी चंपक तीर ॥ कु० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ विद्याधर विद्याधरी । धणी धणीयाणी जोड ॥
आवी जिनवर पाय नम्यां । स्तवन करे कर जोड ॥
१ ॥ गिरिर्था आख्यां बेडु जणां । दीठां सरोवर पाला ॥
वनराजी फूली रही । फूली चंपक माल ॥ २ ॥ चं
पक तरु तले तेहनूं । देखी अद्भुत रूप ॥ विद्याधर
पूठे तदा । कोण तमें कवण स्वरूप ॥ ३ ॥ बोलाव्यो
बोलें नहीं । हैडे दुःख अपार ॥ नयणें नीर जरे घ
णुं । जाणे तूव्यो मोतीहार ॥ ४ ॥ रुदन करंती दे
खीने । विद्याधर तेणिवार ॥ मनमांहीं ते अटकले ।
ए कुंवरी निरधार ॥ ५ ॥ प्रायें एवुं जाणियें । ना
रीने लघु बाल ॥ दुःख आवे नयणां जरे ! आंसुडां
ततकाल ॥ ६ ॥ विद्याधर निज नारिने । कहे नारी
निरधार ॥ कोइक मोटे कारणें । कीधुं रूप कुमारा ॥ ७
स्त्री जाणी विद्याधरी । पूठे सघली वात । धुरथी मांझी
ने कहे । पोतानो अवदात ॥ ८ ॥ यतः॥ हंसा रञ्ज

ति सरे । नमरा रञ्जति केतकी कुसुमे ॥ चंदनवने लुपं
गा । सरिसा सरिसेहिं रञ्जति ॥ १ ॥ विद्याधरी कहे कंथ
ने । करो एहनो उपगार ॥ ए ठे मुग्धा बालिका । को
मल रूप अपार ॥ ए ॥ परउपकारह कारणें । पान
चूनानो संग ॥ आप करावे टूकडा । पर उपजावे रंग
॥ १० ॥ विद्याधर एक आपधि । खवरावे मन रंग ॥
तेहने महिमायें करी । नर दुर्त रूप अनंग ॥ ११ ॥
निज मंदिर पोहोंचाडिने । विद्याधर निज देश ॥ ना
री फीटी नर थयो । अति वण पुण्य विशेष ॥ १२ ॥
राजा राणी हरखियां । वरत्यो जय जय कार ॥ ते
नरथी बहु उपन्यो । राज्य तणो अधिकार ॥ १३ ॥
एह कथा निसुणी करी । मन आनंदो नूप ॥ कर
जोडीने वीनवे । तुमें ठो देव स्वरूप ॥ १४ ॥ ते रा
जाने तेणें कखो । कुल मंगण उपकार ॥ तेम महे
र करी गुज उपरें । द्यो मुज सुत श्रीकार ॥ १५ ॥

॥ ढाल चोथी ॥ चोपाइनी देशी ॥

॥ सिद्ध कहे निसुणो नरराज । सीधुं एह तमाळ
काज ॥ वाडीमांहीची श्रीफल चार । आणी आपो
मुजने निरधार ॥ १ ॥ फल आणी नृप हाथे दीध ।
मंत्रा आपे तिहां कणे सिद्ध ॥ खवरावज्यो ए फल ल

हीतुआ । चारे राणीने जूकुआं ॥ १ ॥ एम कहिने ते
 व्यंतर गयो । जाणे अति आनंदज थयो ॥ अनुकरमें
 दुआ नव मास । राजाने मन पोहोती आश ॥ ३ ॥
 एक वेला एक लगन उदार । कुल मंगल सुत प्रसव्या
 च्यार ॥ जयराज ने धनराज कुमार । कीर्तिराज चो
 थो वत्सराज ॥ ४ ॥ चारे जाई सरखी जोड । अंगें
 कोइ न दीसे खोड ॥ शोल वरसना ते जव थया ।
 मात पिता परजोकेँ गया ॥ ५ ॥ शूरो पूरो ठे जत
 राज । धन संपूरण ठे धनराज ॥ कामण टुमण मो
 हनराज । ते सवि जाणे ठे कीर्तिराज ॥ ६ ॥ पुरुष त
 णो जे बहोतेर कजा । जाणे शास्त्र तणा आमला ॥
 नरनारी सहु करे वखाण । वत्सराज ते चतुर सुजा
 ण ॥ ७ ॥ एकेको गुण तेहने होय । तेहने गंजी न
 शके कोय ॥ एम जाणी नवि सोंप्युं राज । राजा सा
 धे आतम काज ॥ ८ ॥ खांमाने बलें लेखुं राज । एम
 बलथी बोले जयराज ॥ धनराज क्रोधें धडधडे ।
 लेखुं राज अमें धन बडे ॥ ९ ॥ कीर्तिराज बोझो म
 न हनी । मोहनी विद्या माहारे वसी ॥ तेहने बलें अ
 में लेखुं राज । सुण हो जाइ तुं वत्सराज ॥ १० ॥
 वत्सराज तव बोले बोल । तमें त्रण ठो मूरख निटो

ल ॥ मां हो मां हे करी संग्राम । तमें नव राखो कुजनी
 माम ॥ ११ ॥ कुंकण देश अठे अनिराम । सोपारा
 पुर पाटण नाम ॥ तिहां राजा ठे चंड नरेश । न्याय
 करे नरना सुविशेष ॥ १२ ॥ साथें लेइ सोनइआ घ
 णा । तिहां जइयें ते चारे जणा ॥ तेह राजा देशे जस
 राज । ते जाई होशे नरराज ॥ १३ ॥ वत्सराजना वयणां
 सुणी । मनसा कीधी कुंकण जणी ॥ सोपारापुर पा
 टण जिहां । ते चारेइ आव्या तिहां ॥ १४ ॥ बहु परि
 वारें ते परवखा । उतारे जुजुवा उतखा ॥ राज सना
 मां चार कुमार । जइ राजाने कीध जुहार ॥ १५ ॥ दे
 खी चकित थया सवि लोक । जोवा मलिया थोकें
 थोक ॥ देखी कुंवरनां सरखां रूप । मनमां अचरिज
 पाम्यो नूप ॥ १६ ॥ राजा पूठे प्रेमें करी । केहेना वेटा
 कोण तुम पुरी ॥ ते नृपनी तिहां आणा लही । वात
 पूरवनी मांझी कही ॥ १७ ॥ राजा पासें आव्या तुं अ
 में । न्याय करीने आपो तुमें ॥ कहे राजा तुमें सरि
 खा सही । अवगुण अंगें दीसे नही ॥ १८ ॥ ते माटे
 अमें करी विचार । देखुं राज्य तणो शिर नार ॥ देवा
 राज्य तणी करे वात । पण राजाने नावे धात ॥ १९ ॥
 एम करतां हूआ खट मास । ते सवि जाइ हूआ नि

राश ॥ राजा कहे निसुणो मुज वात । नगरमांहि
 लाखा विख्यात ॥ १० ॥ रूपवंत धनवंत गुणगेह । ग
 णिकामांहि वडी ठे तेह ॥ सात पोलीने सात प्राका
 र । हाथी घोडा पायक सार ॥ ११ ॥ घरमांहि वाडो
 आराम । आंवा चांपा अति अनिराम ॥ गाम पांचगें
 ते जोगवे । अति आनंदें दिन जोगवे ॥ १२ ॥ सात
 नूमि तणे आवास । लाखा तिहां रहे मन उछास ॥
 मंदिर उपर ध्वज हलहल्ले । सो दासी तस पासें रहे
 ॥ १३ ॥ शीलतणो गुण तेहने बहु । राजा राणा मा
 ने सहु ॥ एक पोहोर राखे पुरुषने । लाख टका लेइ
 तेहने ॥ १४ ॥ चार पहोर तस पासें रहे । राज्य पो
 तानुं ते सुत लहे ॥ ते दिवमें जयराज कुमार । तिहां
 रहेवानो करे विचार ॥ १५ ॥ सतत पोल समजावी करी ।
 लाख टकानी थेली जरी ॥ लाखा वेश्याने दरबार ।
 आवी उजो रह्यो तेणि वार ॥ १६ ॥ ढलकती ढाल
 करें किरपाण । मोटां यजडाव्यां निशाण ॥ लाखाने क
 हे चंपकमाल । एक नर आव्यो जाक ऊमाल ॥ १७ ॥
 लाखा कहे नरवाहन करी । ते नर लावो मन हित
 धरी ॥ ततक्षण सामी जइने दासि । आव्यो तेहने ला
 खा पास ॥ १८ ॥ लाखा तेहने करी प्रणाम । आसन

वेसण आपे ताम ॥ लाख टका तस आगल धरे ।
 लाखा वचन एवुं उच्चरे ॥ २९ ॥ लाखा नाम कहा
 वुं एम । लाख टका लेइने प्रेम ॥ पोहोर एक राखी जे
 हने । पठे पाठो मूकुं तेहने ॥ ३० ॥ एह विचार
 जो तमने गमे । तो मुज मंदिर रहो रंगमें ॥ एम न
 रुचे तो सुण महाराज । नखी अमारे तुमहुं काज
 ॥ ३१ ॥ वारु कहे तव राजकुमार । लाखाने मन हर्ष
 अपार ॥ टका अर्थ जंझारें धरे । जोगकाजें अरथा
 वावरे ॥ ३२ ॥ नीगाइ मीठी रसवती । बोली लाखा
 बहु गुणवती ॥ जमवा बेसो राजकुमार । पिरसे आणी
 हर्ष अपार ॥ ३३ ॥ जमी करी रह्या मन रंग । आ
 प्यां फोफल पान सुरंग ॥ लाखा नाहवाने मंदिरें । मृ
 गमदनां उगटणां करे ॥ ३४ ॥ लाखा नाही निर्मल
 नीर । पहेरी आठां दहणी चीर ॥ करी शणगार जिसी
 उर्वशी । राजकुंवरना मनमा वसी ॥ ३५ ॥ कुंवर पासें
 आवी सा जाम । रजनी पोहोर गई तस ताम ॥ ला
 खा कहे निसुणो महाराज । निज मंदिर पधारो राज
 ॥ ३६ ॥ एहवुं बोली लाखा नार । ततहण तेणें का
 ढी तरवार ॥ में तुजने वेचाती लीध । धन आपीने
 दासी कीध ॥ ३७ ॥ कल विकलें लीधी तरवार । तेने

साही काढयो बार ॥ बिरुद पोतानुं राख्युं सही । शील
 यकी ते चूकी नहीं ॥ ३७ ॥ कोडि टका लेई बहु
 साज । बीजे दिनें आव्यो धनराज ॥ दास दासीने
 आपी धन । सहुनुं राजी कीधुं मन ॥ ३८ ॥ तेहनी
 सहु प्रशंसा करे । कोडि टका तस आगल धरे ॥ जे
 हने जे आप्यानी रीत । ते देतां मुज वाये प्रीत
 ॥ ४० ॥ दासीने उलंजो दीध । आप्युं धन सवि पाबुं
 लीध ॥ लाख टका तस राखी करी । बीजुं पाबुं दीधुं
 फरी ॥ ४१ ॥ तेहने पण काढयो कर साहि । पोहोर
 एक राखी उठाहि ॥ मोहिनी मंत्र धरावे जेह । कीर्ति
 राज आव्यो बली तेह ॥ ४२ ॥ विद्या पाट परंपर त
 णी । जणी कीधी तेहनी रेवणी ॥ पोहोर एक राखी ते
 णें ठाय । पढी पोताने मंदिर जाय ॥ ४३ ॥ ए त्रये स
 वि विजखा थया । राजाने दरवारें गया ॥ राजा जा
 णी सघली वात । तेडाव्यो तव चोथो आत ॥ ४४ ॥
 वत्सराजने कहे राजान । तुम हाथे ठे बहु विज्ञान ॥
 ते माटें तमने कहुं अमें । लाखामंदिर जाज्यो तमें
 ॥ ४५ ॥ वत्स बोव्यो तव करी प्रणाम । माहारे ठे प्र
 भु मोहोटुं काम ॥ मास दिवसनी मेतल दियो । एम
 कहीने बीडो कर लियो ॥ ४६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मंदिर आवी आपणें । मन चिंते वत्सराज ॥
 पुरुषचरित्र कोइ केलवी । निश्चं लेखुं राज ॥ १ ॥ वे
 श बनावी जगतनो । गले तुलसीनी मान ॥ हरण
 चर्म नाखुं खने । ढलता मूक्या वाल ॥ २ ॥ मधु
 रो राग आलापतो । हाथे लेइ वीण ॥ पहेली पोले
 पोखिया । ते कीथा लयलीन ॥ ३ ॥ अति चतुराइ
 केलवी । लंघी साते पोत्र ॥ चिहुं दिशें जीति जलह
 ले । आरिसानी ओल ॥ ४ ॥ ते आगल एक पोखि
 यो । लाखाने दरवार ॥ तेहनी हाकें को तिहां । जइ
 न शके नर नार ॥ ५ ॥ रीजाव्यो रीजे नहीं । ते अ
 ति कठिण कठोर ॥ रात दिवस रहे जागतो । पण
 विश्वासी जोर ॥ ६ ॥ ते आगल धूणी करी । वेगो
 अइ महांत ॥ वचन विलासें रीजवी । ते कीथो गुन
 शांत ॥ ७ ॥ बातें तेहने रीजवी । पूढे लाखानी बात ॥
 धुरथी मांझी ते कहे । लाखानो अवदात ॥ ८ ॥
 गाम पांचरों जोगवे । रुधि तणो नही पार ॥ यथा
 तथा बोले नहीं । सूधी समकित धार ॥ ९ ॥ चांपा
 नामें मालणी । नित्य जाये तस पास ॥ फूल पगर
 लेइ करी । बात करे उल्लास ॥ १० ॥ चांपाने एक दी

करो । अंबराज तस नाम ॥ लघुपणैथी कोइ लेइ ग
 यो । नवि जाणे तस ठाम ॥ ११ ॥ पुत्र वियोगें मा
 जिणी । मरवा उत्सुक थाय ॥ दिलासा देइ घणा ।
 राखे तस समजाय ॥ १२ ॥ नाळेरे पाडे रहे । चांपा
 मालणि तेह ॥ खरच बरच सवि पूरवे । लाखा गुण
 नी गेह ॥ १३ ॥ प्रातसमे हवे तिहां थकी । आवे
 निज घर तेह ॥ तजी वेश तापस तणो । अग्निभव
 रचे गुणगेह ॥ १४ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥ घरें आवोजी आंवा मोहो
 रीयो ॥ ए देशी ॥

॥ राजकुंवर चित्त चिंतवे । कोइक करीने उपायो रे ॥
 राज्य लेउं निज तातनुं । ते दिन सफल गणायो रे
 ॥ रा० ॥ १ ॥ कानफटो योगी थयो । विनूति लगा
 वी अंगरे ॥ नाळेरे पाडे वही । आव्यो मनने रंग
 रे ॥ रा० ॥ २ ॥ धूणी घाली बेगो तिहां । चांपाना
 घर पासें रे ॥ लाख लोक जोवां मढ्यां । पाय नमे
 उद्घासैं रे ॥ रा० ॥ ३ ॥ चांपानी पाडोसणी । तिहां
 आवी एक नारि रे ॥ आवी पोल तणी तेणें । वात
 सुणी सुविचारी रे ॥ रा० ॥ ४ ॥ चांपा आवी पूठवा ।
 निज नंदन वृत्तांतो रे ॥ योग । कहे दिन तीसरे । मलशे

सुत गुणवंतो रे ॥रा०॥५॥ वणजारा लेइ गयो । तुज
 सुतने सुणो माइ रे ॥कुशल खेम ठे तेहने । मलशे तुम
 सुखदायी रे ॥रा०॥६॥ सर्गां सणीजां तस तणां । ना
 म ठाम सवि धारी रे ॥ बीजे दिनें निज मंदिरें । आब्यो
 ते जयकारी रे ॥रा०॥७॥ नाही धोइने करे । वणजारा
 नो वेशो रे ॥ बुद्धि घणी ठे तेहने । पण ठे ते लघु वेशो
 रे ॥रा०॥८॥ माते घोडे ते चड्यो । घूमे घूघरमालो रे ॥
 वाघो पहेस्यो अजिनवो । गलें मुक्ताफल द्वारो रे ॥रा०
 ॥९॥ तरंगस बहु तीरें जखुं । हाथे लाल कबाणो रे ॥
 ढालज मेली ढलकती । बोले मेवाडी वाण्यो रे ॥रा०॥१०
 घोडे चढीने उतावलो । आब्यो वड बाजारो रे ॥ जिहां
 वणजारा उतखा । ते आब्यो तेणि वारो रे ॥रा०॥११॥

॥ दोहा ॥

॥ जाडे वणजारा तणा । लीधा बलद हजार ॥
 आंबो नाम धरावतो । नायकमां शिरदार ॥ १ ॥ मे
 रा दीधा बागमें । बलद सरोवर पाल ॥ पायक सवि
 चोकी करे । चिहुं दिशें मूकी नाल ॥ २ ॥ वत्सराज
 वली केलवे । पुरुष चरित्र रंग रोल ॥ सांजलतां चतु
 रा मनें । आवे अधिक उल्लोल ॥ ३ ॥ वत्सराज
 अजिनव करे । पुरुष चरित्र सुविशेष ॥ लेशे राज्य पिता

तणुं । तेहमांहि मीन न मेप ॥ ४ ॥ ठाव नरी फल
फूलनी । माली लाव्यो एक ॥ तेहने देखी आवतो ।
चरित्र करे सुविवेक ॥ ५ ॥

॥ ढाल ठछी ॥ वींठीयानी देशी ॥

॥ लाल लघु लाववी कला करी । आंखमां घाले
तेल रे ॥ लाल मुखें नीसासा मेलतो । नयणें ऊरे ज
लरेल रे ॥ १ ॥ लाल वाहाली लागे मुज माडली ।
जेम वाहाली मुज देह रे ॥ लाल रात दिवस मुज
सांनरे । जेशुं अति घण नेह रे ॥ लाल वाण ॥ २ ॥
लाल संसारमां सगण घणां । पण स्वारथीयां
सब कोइ रे ॥ लाल नरनारी सहु जाणजो । मात
समो नही कोइ रे ॥ लाल वाण ॥ ३ ॥ आर्या वृत्त
म् ॥ जणणीए जम्म जूमि । पन्निम निदा सुनासियं
वयणं ॥ मण इछं माणुस्कं । तिन्निवि गिरुआइं गिरु
आइं ॥ १ ॥ ढाल पूर्वली ॥ लाल जन्म जूमि मुज
सांनरी । आव्यो यौवन वेश रे ॥ लाल कुटंब यात्र करवा
नणी । हुं आव्यो एणे देश रे ॥ लाल वाण ॥ ४ ॥ लाल
कर जोडी माली नणे । एवहुं दुःख तुम कांइ रे ॥
लाल नाळेरे पाडे रहे । चांपा मालण मुज माइ रे
॥ लाल वाण ॥ ५ ॥ लाल वणजारा मुज लेइ गया । नान

पणाथी तेडी रे ॥ लाल विरह पडयो माता तणो ।
 कोणें नव कीधी केडी रे ॥ लाल वाण ॥ ६ ॥ लाल बेटो
 करी मोहोटी कखो । वणजारें अजिराम रे ॥ लाल आ
 व्यो हुं मलवा जणी । अंबराज माहारुं नाम रे
 ॥ लाल वाण ॥ ७ ॥ लाल जइने दीधी वधामणी । चां
 पाने तेणिवार रे ॥ लाल चांपा आवी दोडती । आ
 व्यो सवि परिवार रे ॥ लाल वाण ॥ ८ ॥ लाल सहु आवी
 तेहने मढ्यां । कोइ न जाणे जेद रे ॥ लाल पुरुष
 तण । बहोंतेर कला जाणे सघला जेद रे ॥ लाल वाण
 ॥ ९ ॥ लाल चांपा देखी रे आवती । साहमो गयो ततका
 ल रे ॥ लाल मा बेटो सांइ मढ्यां । जोवे ते बाल
 गोपाल रे ॥ लाल वाण ॥ १० ॥ लाल रुखि देखी बेटा
 तणी । वली देखी तस नूर रे ॥ लाल चांपा मालण
 चित्तचितवे । प्रगटयो पुण्य अंकूर रे ॥ लाल वाण ॥ ११ ॥
 लाल चांपा सुत तेडी करी । घरे आण्यो धरी
 राग रे ॥ लाल नर नारी सहु एम कहे । चांपानुं
 वड नाग्य रे ॥ लाल वाण ॥ १२ ॥ लाल पाडा पा
 डोशी सहु मढ्यां । सहु आंबो कहे एह रे ॥ लाल
 नायक सहुने ओलखे । नाम ठाम गुण गेह रे ॥ लाल
 वाण ॥ १३ ॥ लाल आंबो कहे सुणो मातजी ।

में आणुं बहु धन रे ॥ लाल खाउ पीउ विलसो
 वणुं । वालो देही वान रे ॥ लाल वा० ॥ १४ ॥
 लाल जोजन करी उतावली । लेइ चंपकनो
 हार रे ॥ लाल लाखाने मलवा नणी । हैडे हरख
 अपार रे ॥ लाल वा० ॥ १५ ॥ बेटी कहे सुणो माइली ।
 शीद पधारशो राज रे लाल ॥ ते तमें साचुं नांखजो ।
 शे कामें शे काज रे ॥ लाल वा० ॥ १६ ॥ लाल जा
 शुं लाखाने मंदिरें । जेहशुं अतिघण प्रेम रे ॥ ला० ॥
 देखुं तेहने वधामणी । ते सुख पामे जेम रे ॥ लाल
 वा० ॥ १७ ॥ लाल लाखा ते कोण जाणियें । सुत
 कहे कहो मुज वात रे ॥ लाल चांपा मांमी धुरथी
 कहे । लाखानो अवदात रे ॥ लाल वा० ॥ १८ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अंबरराज पोतें रचे । फूल तणो एक हार ॥ मा
 ताजी तस आपजो । कहेजो माहारो जुहार ॥ १ ॥ ह
 रख धरंती नीसरी । आवी लाखा पास ॥ दीधी पुत्र व
 धामणी । लाखा मन उछास ॥ २ ॥ हार देखीने अ
 जिनवो । लाखा मन बहु रंग ॥ कहो बेनो केनो र
 च्यो । अति सुरजीने सुरंग ॥ ३ ॥

॥ ढाल सातमी ॥ राग केदारो ॥

॥ मुज नंदन अंबराजिये रे । ए गूंथ्यो वर हार ॥
 लाखा कहे माली नही रे । ठे कोइ राजकुमार रे ॥ १ ॥
 बेनी सुण तुं माहारी वात । तुं मुज सखी विख्यात रे ॥
 बेण ॥ सुण ॥ जण्यो गण्यो परदेशमां रे । रुडोने रूपवंत ॥
 ए वाई सही जाणज्यो रे । मुज सुत बहु गुणवंत रे ॥
 बहेनी सुण ॥ २ ॥ जल्ले बाइ तुज उपन्यो रे । सुत
 आव्ये आनंद । ताहारी सवि आशा फली रे । दूर गयां
 दुःखदंद रे ॥ बेण ॥ ३ ॥ चांपा आवी निज मंदि
 रें रे । सुतने कहे सवि वात ॥ अंबराज बलतुं नणो
 रे । जलुं कीधुं तमें मात रे ॥ बेण ॥ ४ ॥ नायक विज्ञानें
 करी रे । फूल तणो वरवेश ॥ फूल तणी साडी रचि
 रे । कंचुक रचे सुविशेष रे ॥ बेण ॥ ५ ॥ पंच रंग फूल
 तणी करे रे । रचनाली जली नांत । नरनारी मोही र
 हे रे । तेहनी देखी जात रे ॥ बेण ॥ ६ ॥ खृगमद
 अमरने जल्ले रे । ते वास्यो जली रीत ॥ माताने कहे
 आपजो रे । लाखाने धरी प्रीत रे ॥ बेण ॥ ७ ॥ लाखा अं
 गें पहरीने रे । तुजने देशे गाम ॥ के आचरण तुम
 अजिनवुं रे । के देशे बहु दाम रे ॥ बेण ॥ ८ ॥ ते मत
 जेजो मातजी रे । डव्य तणी नहीं खोडा ॥ जो हुं बेटी ता

हरो रे । आणुं धननी कोड रे ॥ बे० ॥ ए ॥ ला
 ख टका लेइ करी रे । नरने राखे तेह ॥ पोटोर लगा
 केणे कारणें रे । ते तमें पूठजो एह रे ॥ बे० ॥ १० ॥
 चांपायें आगल धखो रे । फूल तणो शणगार ॥ पहेरी
 मन रीजी घणुं रे । हैडे हरख अपार रे ॥ बे० ॥ ११ ॥
 माग माग लाखा जणो रे । तुजने देउं बहु दाम ॥ के
 नूपण देउं अनिनहुं रे । के कोइ रुहुं गाम रे ॥ बे० ॥ १२ ॥
 चांपा कहे मुज नंदने रे । आणुं डव्य अपार ॥ पण एक
 पटोर नरने तमें रे । राखो कवण विचार रे ॥ बे० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पटोर पढी राखो नहीं । नरने लाखा राय ॥ ए
 ह वात मुजने कहो । मुज मन अचरिज आय ॥ १ ॥
 ए मागुं बुं तुम कने । ते तमें करो पसाय ॥ महेर करी
 मुज उपरें । मुज मन बंठित आय ॥ २ ॥ फिट तुं
 जूंमी बहेनडी । तें गुं मागुं एह ॥ एम करतां तुजने
 रुचे । तो हुं संजलाबुं तेह ॥ ३ ॥ एक दिन मुज
 ज्ञानी मख्यो । में पृथी तस वात ॥ पूरव जवनो माह
 रो । कह्यो लवलो अवदात ॥ ४ ॥ ज्ञानीयें मुजने
 कह्यो । पूरव जव संबंध । ते सुणजो मन थिर करी ।
 सूकी घरना धंध ॥ ५ ॥

॥ ढाल आठमी ॥ हमीरानी देशी ॥

॥ विंजावन जंगल वसे । तिहां विंध्याचल गिरि
 राय ॥ सखी रे ॥ नार अठार तरुवर तणी । फूलि रही
 वनराय ॥ सखी रे ॥ सुणो वात सोहामणी । सुण
 तां आणंद थाय ॥ सखी रे ॥ १ ॥ ए आंकाणी ॥ बाघ सिं
 हने रोजडां । सादर वानर रींठ ॥ सखी रे ॥ जंगली नर
 हबसी रहे । काला मोटा निष्ठ ॥ सखी रे ॥ २ ॥ सु० ॥ रे
 वा जल खलहल वहे । जेहनूं निर्मल नीर ॥ स० ॥
 पंखी घणां क्रीडा करे । सारस मोरने कीर ॥ सखी
 रे ॥ ३ ॥ सु० ॥ रात दिवस सालिर चरे । हाथी
 नां बहु वृंद सखी रे ॥ रेवा जलें जीजे सदा । मन
 धरता आनंद ॥ सखी रे ॥ ४ ॥ सु० ॥ मातो मद
 मत्त धूमतो । तेणें वने एक गजराय ॥ सखी रे ॥ सो हा
 थणीं परवखो । मोहोटी कोमल काय ॥ स० ॥ ५ ॥
 ॥ सु० ॥ ते गजने एक हाथणी । टोलानो शणगार
 ॥ स० ॥ तेहथी अलंगो नवि रहे । पूरव प्रीति
 अपार ॥ सखी रे ॥ ६ ॥ सु० ॥ बेहु जणां जलक्री
 डा करे । जेलां चरवा जाय । सखी रे ॥ हाथणी बेसे
 जेणें थलें । गज बेसे तेणे ठाय ॥ सखी रे ॥ ७ ॥
 सु० ॥ सालीर चरी पाठो फरे । टोला सहित गज

राय ॥ सखी रे ॥ अन्य दिवस ते हाथीयो । मदवश
 महातो थाय ॥ स० ॥ ७ ॥ सुणो ॥ ते हाथणी मेहली फ
 री । बीजे केडे थाय ॥ सखी रे ॥ मुलगी जे ठे हाथणी ।
 विरहें व्याकुल थाय ॥ सखी रे ॥ ए ॥ सुणो ॥ को
 तरमांहि क्रोधें पडो । वाहलो ते वैरी थाय ॥ सखी रे ॥
 क्रोध तणां फल पाडुवां । क्रोधें दुर्गतें जाय ॥ सखी रे
 ॥ १० ॥ सु० ॥ कोतरमांहि पडतां थकां । प्राण गयां
 तेणी वार ॥ सखी रे ॥ तेह हाथणी चुन जावथो । हुं हु
 ५ लाखा नार ॥ सखी रे ॥ ११ ॥ सुणो ॥ हाथी
 नो जोव तिहां थकी । मरीने माणस थाय ॥
 सखी रे ॥ मलशे ते तुजने सही । एम करतां सुखदा
 य ॥ स० ॥ १२ ॥ सुणो ॥ खावा पीवा नित्य नव
 नवां । नित नित नवला मित्त ॥ सखी रे ॥ पण ते
 गज नवि विसरे । कृण कृण आवे चित्त ॥ सखी रे
 ॥ १३ ॥ सुणो ॥ शीज पालुं मन टढ करी । बेठी
 देउं दान ॥ सखी रे ॥ रात दिवस रहूं मोहोलमां ।
 हाथीनुं सुज ध्यान ॥ सखी रे ॥ १४ ॥ सुणो ॥

॥ दोहा ॥

॥ वात सुणी लाखा तणी । मालण आवी गेह ॥
 बेटाने कहे धुरथकी । संजनावे धरी नेह ॥ १ ॥ वे

चण वस्तु तणे मिर्जे । घोडे थड असवार ॥ तांडुं
 साथें लेइने । जिहां आव्यो बाजार ॥ १ ॥ नाहुं चोहुं
 चूकवी । निज घर आव्यो तेह । हरख धरीने वली
 करे । पुरुष चरित्र वली एह ॥ ३ ॥ चितारो थड
 संचरे । आव्यो चहुटामांहि ॥ अजिनव रूप चित्रा
 तिहां । मांमे धरी उह्माहि ॥ ४ ॥ फिरंगी कीधा फूटरा ।
 विलंदा अति लाल ॥ शिर टोपी मदफू तणी । ठल
 ता कानें वाल ॥ ५ ॥ लाखानी दासी तिहां । चंवे
 ली लस नाम । चहुटे दीगो तेणीएं । चित्र कला अ
 निराम ॥ ६ ॥ लाखाने दासी कहे । तेहनां बहु व
 खाण ॥ चित्रशाली चित्रावीएं । ते ठे चतुर सुजाण
 ॥ ७ ॥ तेढी आण्यो तेहने । मंमाव्यां चित्राम ॥ चतु
 रचितारा चित्रजे । देशुं तुज बहु दाम ॥ ८ ॥ चि
 तारो निज चातुरी । प्रगट करीने ताम ॥ विंजावन
 रेवा लिखे । विंजगिरि अनिराम ॥ ९ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ रामचंदके बाग, चांपो मोरीरह्यो गी ॥ ए देशी ॥

॥ आंबा चांपा केजि । रायण रुखवली री ॥ ना
 छेरीने पूग । लोल लविंग लली री ॥ १ ॥ अगर
 तगर नारिंग । दाडिम डाख खजूरी ॥ नाग पुन्नाग

प्रियंगु । करमदी फणस बीजूरी ॥ २ ॥ ताल त
 माल हिताल । बोर कदंब हरी री ॥ चंबेली राय
 वेली । बहुफली फूली नरी री ॥ ३ ॥ वाघ सिंहनां
 रूप । सावर रोज सखा री ॥ हरिण मानवनां रूप ।
 साथें तेहवो वसा री ॥ ४ ॥ रेवा जलमांहि जोर ।
 गज बहु केलि करे री ॥ निज निजटोला साथ । सालीर
 सरस चरे री ॥ ५ ॥ मोहोटो काजल काय । जीते हाथी
 करे री ॥ सो हाथणी परिवार । कुतूहल केलि करे री
 ॥ ६ ॥ एक हाथणीने तेह । निज मुख कवल दीये
 री ॥ हाथणी आपे जेह । निज मुख कवल लीये री
 ॥ ७ ॥ ते हाथणीसुं नित्य । गजने प्रीति घणी री ॥ अन्य
 दिवस गज राज । आवे ठाण नणी री ॥ ८ ॥ पाणी
 पीवा काज । गजथी दूर टली री ॥ रजसपणे गजराज ।
 जाणे टोले मली री ॥ ९ ॥ मदमातो गजराज । बेहु पखे
 दान करे री ॥ देखी निज परिवार । मनमां गर्व धरे री
 ॥ १० ॥ मेहली गयो मुज नाह । खबर न कांइ करी री ॥
 रोवे गजणी तेह । नयणां नीर नरी री ॥ ११ ॥ रेवा न
 दीने तीर । उनी तेह रडे री ॥ जीनी जेखड साथ । खड
 हड तेह पडे री ॥ १२ ॥ पडतां सम ततकाल । तेहनां
 प्राण गयां री ॥ नइकपणाने जाव । शुन परिणाम थ

या री ॥१३॥ हवे ते चित्रक राय । निज चतुराई करी
री ॥ गजणी पासैं गज रूप । जुंइ पड्यानुं करे री ॥
॥१४॥ एहवो जींते जाव । लखाने तेह गयो री ॥ निज
मंदिर जणी तेह । मनमां हर्ष थयोरी ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ विंध्याचल रेवा नदी । तेहनां करी चित्राम ॥
घरे आव्यो पोता तणे । विण मागे तस दाम ॥१॥ हु
उ चरित्र करतां थकां । अनुकरमें एक मास ॥ राज स
जायें आवीने । नृपने करे अरदास ॥२॥ जाउं लाखा
मंदिरें । जो तुम होव आदेश ॥ बीडुं आपो तेहनें ।
हुकम करे सुनरेश ॥३॥ आव्यो लाखा मंदिरें । जुगती
हुं करी जुहार ॥ लाख टका आगल धरी । बोव्यो राज
कुमार ॥४॥ आव्या दक्षिण देशथी । जोता पुर वन गा
म ॥ सोपारापुर पाटणें । सुण्युं तमारुं नाम ॥५॥ तेणे का
रण जोवा जणी । तुम घरे कखो प्रवेश ॥ दर्शन
दीतुं तुम तणुं । अमने हर्ष विशेष ॥६॥ मंदिर दोठां
तुम तणां । दीतुं तुम मुख नूर ॥ एम कहिने पाठो
फरे । अमने आय असूर ॥ ७ ॥ लाखा मनमां चिं
तवे । ए नर चतुर सुजाण ॥ घडी बे घडी जो ए र
हे । तो मुज सफल विहाण ॥ ८ ॥ देखी तेहनी

चातुरी । अने वली वथण विलास ॥ चकित थइ
लाखा नणे । स्वामी सुणो अरदास ॥ ९ ॥

॥ ढाल दशमी ॥ चोपाइनी देशीमां ॥

॥ लाखान मंदिर उपरें । चित्रशाली नर एक चि
तरे ॥ लाखा बोली सुण तुं नूप । जोवा सरिखां उ
पर रूप ॥ १ ॥ लाखानो ते साही हाथ । कुंवर कहे
तमें आवो साथ । राजकुंवरने लाखा नार ॥ वेहु आ
व्यां साथें परिवार ॥ २ ॥ चित्र देखीने करे वखाण ।
लाखा मनमां थइ हेराण ॥ दीवा करी साथें वे चार ।
लाखा निरखे वागो वार ॥ ३ ॥ विंध्याचलने रेवा नदी ।
हाथी नव विसारे कदी ॥ ए जोतां आवे जेटले । एक
पोहोर वाग्यो तेटले ॥ ४ ॥ लाखा मनगुं थइ एकांत । चित्र
जोवानी सबली खांत । गज टोळुं दीतुं चितखुं । लाखा
मन जोवानुं कखुं ॥ ५ ॥ हाथी टोळुं निरखी करी । मन
हरखी लाखा सुंदरी ॥ गजणी साथें गज एक पडयो ॥
ते देखी कुंवर लड थडयो ॥ ६ ॥ धूजीने ते धरणी ठले ।
लाखा नयणें आंसू ऊरे ॥ पुरुष चरित्रनुं कीधुं तान । हु
उ अचेतन नाठी शान ॥ ७ ॥ लाखा मनमां चिंते ए
न ॥ राजकुंवरने थाउ हेम ॥ सज यावाना करे उपा
य । कूज बींजणे बींजे वाय ॥ ८ ॥ उंसड वेसड की

धां घणां । मंत्रयंत्रनी नही कांइ मणा ॥ एम करतां ते
 हने उपचार । त्रण पहोर वाग्या तेणि वार ॥ ९ ॥ लाखा
 ने तव चिंता थइ । ए शुं देवें कीधुं नइ ॥ आंख उघाडी
 जोइ जाम । लाखा मनमां हरखी ताम ॥ १० ॥ मुखे
 मेहले मोहोटा निःश्वास । राजकुंवर मन थयुं उदास ॥
 लाखा कहे स्वामी तमे सुणो । एहनो मुज अचंचो य
 णो ॥ ११ ॥ पोहोर त्रण्य वाग्या जेटले । राज कुंवर
 बोळ्यो तेटले ॥ पूरव नव मुजने सांनख्यो । ए गज मरीने
 हुं अवतख्यो ॥ १२ ॥ ते हाथणी मुज विरहे मुइ ।
 हुं नवि जाणुं कोण गति गइ ॥ कहे लाखा सुणो कु
 मार । ते हाथणीनो मुज अवतार ॥ १३ ॥ लाखा कहे
 मुज हरख अपार । पूरवनो तुं मुज नरतार ॥ मन दृढ
 करीने पाव्युं शील । तेणें कारण हुं पामी लील ॥ १४ ॥
 मन मान्या मनोरथ फल्यो । मुह माग्या पासा मुज
 ढल्यो ॥ हड्डामांहे धरी घणो उत्साह । चिहुं कलशें
 कीधो विवाह ॥ १५ ॥ लाखा परणी मन रंग रली ।
 वेहुनी आशा सघनी फली ॥ प्रातसमे बेसी गजरा
 ज । राजसनाथें आव्यो वत्सराज ॥ १६ ॥ लाखाने
 ते तेडी करी । राजा आगल जेट बहु धरी ॥ राजाथें
 तस दीधुं राज । सबल वधारा तेहनी लाज ॥ १७ ॥

लाखाने तेडी निज पुरें । नित नित नवला उत्सव करे
 ॥ लाखाने पटराणी करी । जाणे इंझाणी अथवतरी
 ॥ १७ ॥ पंच इंदियना विलसे नोग । सरखे सरखो लहे
 संयोग ॥ वत्सराज मोहोटी नूपाल । अहोनिश धर्म
 तणो ठे ढाल ॥ १८ ॥ लाखार्ये प्रसव्यो एक पुत्र । जे
 राखे निज घरनुं सूत्र ॥ पुत्र हुउ बहु गुणनुं धाम ।
 हंसराज तस दीधुं नाम ॥ १९ ॥ लीधुं राज्य प्रपंचें करी ।
 जसनी वात जगमां विस्तरी ॥ वत्सराज ठे बुद्धि निधा
 ना ॥ अथनम सवे प्रणम्या राजाना ॥ २० ॥ एक दिन वत्स
 नृप लाखा नारि । बेहू बेठां गोंख मजार ॥ वात विनोद
 करे मन रंग । हंसराज बेटी उत्संग ॥ २१ ॥ लाखा क
 हे स्वामी सुणो वात । शास्त्रें स्त्री चरित्र विख्यात ॥
 अनेक शास्त्र दीठां में जण्यां । पुरुष चरित्र दीठां नवि
 सुण्यां ॥ २२ ॥ तव राजा मरकलडे हस्यो । राणी कहे
 ए कारण किश्यो ॥ कहे राजा तमें राणी सुणो । नर
 नारीयो अधिको गणो ॥ २३ ॥ पुरुष चरित्र में बहु के
 लवी । में तुज प्रत्यें घणुं जोलवी ॥ तुजने पण में धू
 ता । खरी । परणीने पटराणी करी ॥ २४ ॥ तुज आव्ये
 आव्युं मुज राज । सिद्ध थयां मुज सघलां काज ॥ वा
 त पूरवनी मांमो कही । तेहना चित्तमां बेठी सही

(७१)

॥१६॥ वात सुणीने थइ हेराण । लाखा नृपनां करे
वखाण ॥ चतुराइ कीधी अति नली । मुज लाखानी
आशा फली ॥१७॥ कूड कपट में कीधां घणां । में
धूताखां मन जन तणां ॥ मृषावादनां कीधां पाप ।
राणी आगले कहे निज पाप ॥१८॥ लाखा कहे स्वा
मी वडवीर । दरियानी परें थया गंजीर ॥ एटला दि
न तमें न कही वात । धन्य पिताने धन्य तुज मात
॥१९॥ त्रण काल जिन पूजा करे । अहोनिशि ध्यान
धरमनुं धरे ॥ दानें पोषे पात्र अनेक । चतुराइ ते अधि
क विवेक ॥२०॥ श्रुत सागर नामें गणधार । ते ते वि
द्याना जंमार ॥ वन पालक आवीने कहे । ते निसुणि
राजा गहगहे ॥ ३१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ राजा सबल आमंवरें । तेडी सवि परिवार ॥ रा
जा गजथी उतरी । प्रणमे वारोवार ॥ १ ॥ लाखा
राणी रंगशुं । प्रणमी गुरुना पाय ॥ आपोपुं धन्य मा
नती । बेठी रुडे ठाय ॥ २ ॥ नवि जनने हितकारणें ।
गणधर द्ये उपदेश ॥ राजा राणी सांजले । मन धरो
धर्म विशेष ॥ ३ ॥

॥ ढाल अगीयारमी ॥ साहेलडीनी देशी ॥

॥ हवे आर्वी निज मंदिरें ॥ साहेलडी रे ॥ राणीने क
हे सुविचार तो ॥ हंसराज मोहोटी थयो ॥ सा० ॥ हवे
लीजें व्रतनार तो ॥ १ ॥ राज रुद्धि सुख नोगव्यां
॥ सा० ॥ ते सवि पुण्य पसाय तो ॥ धर्म कुटुंब आ
वी मढ्युं ॥ सा० ॥ राणी सुत सुखदाय तो ॥ २ ॥
जे अवसर नव उलखे ॥ सा० ॥ ते नर कहियें ग
मार तो ॥ अवसर आव्यो जालवे ॥ सा० ॥ ते नर घ
र शणगार तो ॥ ३ ॥ चुन लग्नें चुन मुहूरतें ॥
॥ सा० ॥ राज्य थापी हंस राज तो ॥ धर्म धन खरची
घणुं ॥ सा० ॥ व्रत लीए नृप वत्सराज तो ॥ ४ ॥
लाखा पण व्रत आदरे ॥ सा० ॥ बहु नारीनी साथ
तो ॥ माया ममता परहरी ॥ सा० ॥ लोच करे निज
हाथ तो ॥ ५ ॥ निज गुरुनी सेवा करे ॥ सा० ॥ जणी
यां अंग अग्यार तो ॥ जूज्यां बूज्यां उगस्यां ॥ सा० ॥
सफल कीधो अवतार तो ॥ ६ ॥ अति माहापण
जाणी करी ॥ सा० ॥ सोंप्यो गह्वनो नार तो ॥ बहु
परिवारें परवस्या ॥ सा० ॥ करे अनियत विहार तो ॥
॥ ७ ॥ चतुराई एहनी खरी ॥ सा० ॥ साध्युं आतम
काज तो ॥ वेहडे अणसण आदरी ॥ सा० ॥ मुक्ति

पोहोता कृषिराज तो ॥ ७ ॥ लाखा पण तप जप क
 री ॥ सा० ॥ पोहोतीस्वर्गमजार तो ॥ अवसर सध
 लो साचवे ॥ सा० ॥ सुणजो सहु नर नार तो ॥ ए॥
 गणिकाने कुल उपनी ॥ सा० ॥ पामी धन यौवन्न तो
 ॥ धन्य ते लाखा सुंदरी ॥ सा० ॥ राख्युं शील रतन्न
 तो ॥ १० ॥ उत्तमना गुण गावतां ॥ सा० ॥ प्रह उग
 मते सूर तो ॥ एम जाणी में वरणव्या ॥ सा० ॥ लाखा
 ना गुण पूर तो ॥ ११ ॥ पंढितें तेह वखाणीयें ॥ सा० ॥
 जे होय अवसर जाण तो ॥ अवसर आव्यो जालवे
 ॥ सा० ॥ ते कहीएं चतुर सुजाण तो ॥ १२ ॥ कण्ठ
 वाणिज्यमांहे रही ॥ सा० ॥ में कह्युं पुरुष चरित्र
 तो ॥ लाखानी पण वारता ॥ सा० ॥ मंगलें कही सुवि
 चित्र तो ॥ १३ ॥ श्री विजयसेन सूरिसरु ॥ सा० ॥ तपग
 ह्नो शणगार तो ॥ तेहने राजे रंगें करो ॥ सा० ॥ वा
 त कही सुविचार तो ॥ १४ ॥ श्रीविजयदान सूरिसरु
 ॥ सा० ॥ उत्तम जेहनुं नाम तो ॥ मुनिवरमांहे वखाणी
 एं ॥ सा० ॥ जाग्यवंत गुणधाम तो ॥ १५ ॥ तेहना
 शिष्य सोहंकरु ॥ सा० ॥ श्रीराजविमल उवजाय तो ॥
 तेहना शिष्य वखाणीएं ॥ सा० ॥ श्री मुनि विजय उव
 जाय तो ॥ १६ ॥ तेहना शिष्य सोहामणा ॥ सा० ॥ संवेगी

शिरदार तो ॥ श्री देवविजय वाचक वडा ॥सा०॥ उस
 वंश शिणगार तो ॥ १ ७॥ उस वंश कुलें उपना ॥सा०॥
 निज गुरुने सुखदायी तो ॥ श्रीमानविजय पंमित वरु
 ॥ सा० ॥ दोलत अधिकी सबाइ तो ॥ १ ८ ॥ गुरुना
 में सुख उपजे ॥सा०॥ मति बुद्धि सघली आवि तो ॥
 तस शिष्य दीप्तिविजय जलो ॥ सा० ॥ रास रच्यो
 गुन जाव तो ॥ १ ९ ॥ निज शिष्य धीर विजयतणुं
 ॥सा०॥ वांचवानुं मन जाणी तो ॥ रास रच्यो रलिया
 मणो ॥ सा० ॥ मनमां उलट आणी तो ॥ २ ० ॥ सं
 वत सत्तरे जाणजो ॥ सा० ॥ वरस ते उगण पच्चास
 तो ॥ आशो छुदि पूनम दिनें ॥ सा० ॥ ए में कीधो
 रास तो ॥ २ १ ॥

॥ इति श्री मंगल कलशरासे पुरुषचरित्र लाखा
 शीलवर्णनोनाम द्वितीय खंडः संपूर्णः ॥ २ ॥

॥ दोहा ॥

॥ उज्जैणी नगरी तणी । अने चांपापुरीनी जेह ॥
 मूलथको पोता तणी । वात कही सवि तेह ॥ १ ॥
 सुरसुंदर राजा तणी । त्रैलोक्यसुंदरी नाम ॥ में जाडे
 परणी करी । मूकी आव्यो आम ॥ २ ॥ वात सुणी ह

रखी घणुं । करी कारिमो क्रोध॥ एहने बांधी राखजो।
 जे होय सबलो जोध ॥३॥ जय चांत नीशालिया ।
 नावा दहदिशें जाय ॥ धनदत्तसाहें सांजदुं । करे ते
 हाथ वराय ॥४॥ एह अमारा घर तणी । एहवी हल
 वी वात ॥ करे विटलज वाणीयो । एहने मारो जात
 ॥५॥ सुनट सघला तिहां धर्या । साहवाने ततकाल
 ॥ सामंतने कहे सुंदरी । तमें साहो सुकुमाल ॥ ६ ॥
 मंगल मन बीहिनो घणो । मुज पूरव लाग्यां पाप ॥
 है है ए गुं थायशे । रोशे मायने बाप ॥ ७ ॥ हाथ
 जालीनें कुमरनो । सुंदरीने सामंत ॥ ए त्रणे उपर च
 ढयां । उरडामांहि एकांत ॥८॥ सुंदरी कहे सामंतने।
 सुणजो तमें निरधार ॥ जे में परण्यो प्रेमगुं । ते सहि
 ए जरतार ॥९॥ जाउ तमें एहने घरे । द्यो वधामणी
 सार ॥ मात पिताने सुख करी । आणो पंच तुखार ॥
 ॥ १० ॥ सामंतने तस मंदिरें वरतावी जयकार ॥
 रथनूषण राजा तणा । लावो पंच तुखार ॥ ११ ॥

॥ ढाल पेहेली ॥ बिंदलीनी देशी ॥

॥ सिंह सामंत एम बोले सुंदरी । नहीं कोइ तुम
 तोजे हो ॥ सुंदरी वयण सुणो ॥ तुम हैडानो नहीं पा
 र, तमें बुद्धि तणां जंमार हो ॥ सुं० ॥ १ ॥ एटला

दिन ठानुं राख्युं । हवे मुज आगले तमें जाख्युं हो
 ॥ सुं० ॥ तमे मुजने जस बहु दीधुं, पोतानुं कार
 ज सीधुं हो ॥ सुं० ॥ २ ॥ तमें दासी लीज दशवी
 श । जे खीजमत करे निश दीस हो ॥ सुं० ॥ हवे
 मेहलो तमे नरवेश, पहेरो कामिनीनो वेश हो ॥ सुं०
 ॥ ३ ॥ तेणी वेला तेणी वार । सुंदरीयें कोधो शणगा
 र हो ॥ सुं० ॥ सासु ससरा पामें आवे । नरी थाल मो
 तीडे वधावे हो ॥ सुं० ॥ ४ ॥ देखी सासु ससरो मन
 हरखें । हरखें आंसुडां वरसे हो ॥ सुं० ॥ राजाएं क
 रीय प्रसाद । दीधा मोहन प्रसाद हो ॥ सुं० ॥ ५ ॥ ल
 हो मातानो आदेश । ते मोहलें करे प्रवेश हो ॥ सुं० ॥
 हवे विषय तणा सुख विजसे । तन मन तेहनुं वली
 उल्लसे हो ॥ सुं० ॥ ६ ॥ पुण्यें मल्यो संयोग । पुण्यें मन
 वंछित नोग हो ॥ सुं० ॥ कीजें पर उपगार । पाम्यानुं ए
 हिज सार हो ॥ सुं० ॥ ७ ॥ घर सारुं दानज दीजें ।
 मानवजव लाहो लीजें हो ॥ सुं० ॥ पुण्यें आवे चतु
 राइ । पुण्यें विजसे ठकुराइ हो ॥ सुं० ॥ ८ ॥ धनदत्त सुत
 नित्यमेव । करे मात पितानी सेव हो ॥ सुं० ॥ नृप त
 नया घर काज । करती नाणे मन लाज हो ॥ सुं० ॥ ९ ॥
 हवे धनवती धनो साह । नित धरम करे उछाह हो ॥

॥ सुं० ॥ धरम कुटुंब सह मलिनं । परजवनं पुण्य
फलियुं हो॥सुं० ॥१०॥ ते सासु तणे परिवारें । दिन
प्रतें देव जुहारे हो ॥ सुं० ॥ मुनिवरने दीए दान ।
शुद्ध नावें पळें जमे धान हो॥सुं० ॥११॥ उत्तम कुल
अनुसारें । घरणी घर लाज वधारे हो॥सुं०॥ दीप्तिविज
य एम बोले । नहीं कोइ गुणवंतने तोले हो॥सुं०॥१२॥

॥ दोहा ॥

॥ आपी सिंह सामंतने । पुरुष तणो ते वेश ॥
घोडा हाथी दत्तना । मोकलावे निज देश ॥ १ ॥ म
णिमय थाली वाटका । रथ चूषण जे दान ॥ ए दे
ज्यो मुज तातने । एम कही कुंवरी निधान ॥२॥ ध
नदत्त सुत कागल लखे । देइ बहु उपमान ॥ सिंह क
हे ते मानजो । तमें ठो बुद्धिनिधान ॥३॥ संप्रेडवा
ने निसखा । नारीने जरतार ॥ सिंह सामंतने सोंपी
या । साथें बहु परिवार ॥ ४ ॥ कुंकुमनुं टीजुं करी ।
आपी श्रीफल सार ॥ नृप तनया एम वीनवे । नाखे
आसूधार ॥ ५ ॥

॥ ढाल बीजी॥ जावननी ॥ कागलीयो किरतार
नणी । शी परें लखुं रे ॥ ए देशी ॥

॥ चंपापुरीना देव जुहारजो रे । तिहां लेजो सु

ज नाम ॥ पढे राजापासैं जाइने रे । करजो चरण
 प्रणाम ॥ १ ॥ सिंह सामंतने कुंवरी वीनवे रे । कहे
 जो मुज आशीष ॥ पीयरीयां मुज कृण कृण सांजरे रे ।
 ते जाणे जगदीश ॥ २ ॥ सिं० ॥ ए आंकणी ॥ घो
 डा हाथी नजरें देखाडजो रे । कहेजो सकल विचार ॥
 वली कहेजो तमें मारा तातने रे । तम पुणें मढ्यो
 जरतार ॥ ३ ॥ सिं० ॥ माहारी माताने पगे लागीने
 रे । कहेजो एक संदेश ॥ मात प्रसार्दे मुज सुख उपन्युं
 रे । दुःखहुं नहीं लवलेस ॥ ४ ॥ सिं० ॥ धन्य बेला व
 ली धन्य तेहज घडी रे । जे नजरें देखीश माय ॥ संक
 ट आवे राखी रुडी परें रे । ते केम मात विसराय
 ॥ ५ ॥ सिं० ॥ बीजी सघली उरमान मायने रे ।
 कहेजो तमें आशीष ॥ तेह तणा गुण मुजने सांजरे
 रे । संजारुं निशदीस ॥ ६ ॥ सिं० ॥ सहियर सघली
 ने सुख पूठजो रे । कहेजो कुशल ने खेम ॥ मुज है
 डाथी तमें नवि वीसरो रे । तमें धरजो बहु प्रेम ॥ ७
 ॥ सिं० ॥ हुं अजागिणी सरजी पापणी रे । नहीं मु
 ज बांधव कोय । जे बांधव आवे मुज तेडवा रे । हर
 ख धरीने सोय ॥ ८ ॥ सिं० ॥ तमें तिहां जइ आ
 णुं मोकलावजो रे । पियर आवे चित्त ॥ सिंहजी सूडा

(७९)

नज्जा निज देशना रे । नहीं परदेशी मित्त ॥ ९ ॥
॥ सिं० ॥ सिंह सामंत हवे तिहांथी सिद्धि करे रे ।
आव्यो चंपावती मांहि॥राजा सुरसुंदरने जेटियो रे ।
हैडे घणो उत्साह ॥ १० ॥ सिं० ॥ सहुने दीधी
रुडी वधामणी रे । हरख्यो सवि परिवार । पुरुष
वेप आव्यो कुमरी तणो रे । देखाड्या तूखार ॥
॥ ११ ॥ सिं० ॥ दिन दश राखी राजा वीनवे रे ।
तमें सिद्ध करो उक्केण॥मंगल जमाइ अने मुज नंदि
नी रे । तेडवा कारण तेण ॥ १२ ॥ सिं० ॥ छेइ व
धामणी सिंह सामंत वढ्यो रे । उक्केणी नणी ताम॥
वाटें जातां शकुन नलां थयां रे । मन हरख्यो अ
निराम ॥ १३ ॥ सिं० ॥ अनुक्रमें आव्या नयरी उ
क्केणीएं रे । धनदत्त साहने गेह॥धनदत्तसाह सुत सहु
आवी मढ्या रे । नृप कुंवरी गुणगेह ॥ १४ ॥ सिं०॥
नृप कुंवरी मनमां हरखी घणुं रे । निसुणी आणा
नी वात । हवे मलखुं जइने निज तातने रे । वली
नजरें देखिश मात ॥ १५ ॥ सिं० ॥

॥ दोहा ॥

॥ धनदत्तसाहने वीनवे । सिंह नामें सामंत ॥ बहू
सहित तमे मोकलो । तुम बेढो गुणवंत ॥ १ ॥ तुम

सुत सुख जोवा तणे । राजाने बहु कोड ॥ ते माटे
तमे मोकलो । विनति करुं कर जोड ॥ ५ ॥ शेरें त
व तिहां हा नणी । सुतनुं जाणी मन्न ॥ एहनें सुमनें
राखजो । करजो पुत्र जतन्न ॥ ३ ॥ सुरसुंदर राजा प्रतें ।
कह्यो घणो जूहार ॥ मलो करी वेहेला इहां । पधार
जो निरधार ॥ ४ ॥ वैरिसिंह राजा प्रतें । मंगल मलवा
जाय ॥ आझा मागी तेहनी । नम्या तातने माय ॥
॥ ५ ॥ माताने चरणे नम्यो । माता दिये आशोष ॥
पुत्रजी वेहेला आवजो । वटू सहित सुजगीश ॥ ६ ॥
जलां शकुन लेइ करी । शुजलगनें शुनवार ॥ चंपाव
ती नगरी जिहां । आव्या हरप अपार ॥ ७ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥ रे ठेल ठबिला नेमजी ॥ ए देशी ॥
॥ वात सुणी मन हरखीयो । सुरसुंदर राजान रे
हो ॥ सामैयुं सबलुं करे । गोरीकरे गीतगानो रे हो ॥ १ ॥
सहेर सवे शणगारीयुं । शणगाखो बाजारो रे हो । घर
घर दूआं वधामणां । नाट नणे जयकारो रे हो ॥ वा ०
॥ २ ॥ स्वदेशनां परदेशनां । नरनारीनां वृंदो रे हो । धन
दत्त सुतने निरखवा । उपन्यो अति आनंदो रे हो ॥
वा ० ॥ ३ ॥ मंगल गजथी उत्तखो । नृपने कीधो प्र
णामो रे हो ॥ मंगलकलशने देखीने । नृप मन ह

रख्यो तामो रे हो ॥ वा० ॥ ४ ॥ निज घरमांहि प
 धरावीयो । वाजे ते निशाणो रे हो ॥ कुंवरी कलंक उ
 तारीयुं । वत्थो जयजयकारो रे हो ॥ वा० ॥ ५ ॥ कु
 बुद्धिने मारवा तणो । राजायें दीधो आदेशो रे हो ॥
 धनदत्त सुते मूकावीयो । उत्तम पुरुष सुविशेषो रे हो
 ॥ वा० ॥ ६ ॥ यतः ॥ उत्तम अतिहि परानव्यो । हैडे
 न धरे दंश ॥ ठेद्यो नेद्यो डुहव्यो । मधुरो वाजे वंश
 ॥ १ ॥ सज्जन ते सहो जाणजो । जो रुसे सोवार ।
 अंब न होवे लींबडो । जे जाति सहकार ॥ २ ॥ अ
 गर तणे अनुसार । पीतंतां परिमल दीये ॥ ते सज्जन
 संसार । जोया पण दीसे नहिं ॥ ३ ॥ ढाल पूर्वलो ॥
 समकेत धारी जे होवे । तेतो स्रधुं विचारे रे हो ॥
 जीवने सुख दुःख उपजे । कर्मतणे अनुसारें रे हो
 ॥ वा० ॥ ७ ॥ नृप कहे एह कुबुद्धिनुं । मुख दीठे व
 डु पापोरे हो ॥ विण अवगुण ते पापीयें । कुंवरीने
 कीध संतापो रे हो ॥ वा० ॥ ८ ॥ ते माटे अम देशमां ।
 रहेवुं न पामे एहो रे हो ॥ सुरसुंदरें निज देशथी । का
 ढ्यो साहो तेहो रे हो ॥ वा० ॥ ९ ॥ हवे अपुत्रीउ नृप
 चिंतवे । देइ मंगलकलशने राज्य रे हो ॥ पंच महा व्रत
 आदरी । साधुं आतम काज रे हो ॥ वा० ॥ १० ॥ धनद

(८३)

तशाह अने धनवती । सपरिवार तेडावी रे हो ॥ व्रत
लेवाने सज्ज थयो । सहुनुं मनहुं मनावी रे हो ॥ वा०
॥ ११ ॥ मंगल कलशने प्रेमशुं । थाप्यो पोताने पाटें रे
हो । सुरसुंदर राजा नणे । तुमें चालजो धर्मनी वाटें
रे हो ॥ वा० ॥ १२ ॥ श्रीयशोचंद्र सूरि कने । नृप व्रत
लीए उच्चरंगें रे हो । धनदत्त शाहने धनवती । तेह पण
व्रत लीये रंगें रे हो ॥ वा० ॥ १३ ॥ गुरु आदेश ल
ही करो । सुरसुंदर कृपिराय रे हो ॥ तीरथ यात्र
करवा नणी । ते परदेशें जाय रे हो ॥ वा० ॥ १४ ॥
नगर पिंमोल ते थइ रहे । ते केम कहियें साधो रे
हो ॥ एकठामें रहेतां थकां । थाये संजमनो बाधो
रे हो ॥ वा० ॥ १५ ॥ राणी त्रैलोक्यसुंदरी । पुण्यव
वती अनिरामो रे हो ॥ प्रसव्यो पुत्र पुरंदरु । जयशें
खर जस नामो रे हो ॥ वा० ॥ १६ ॥ व्रत लीधुं सुर
सुंदरें । देइ मंगलने राज्यो रे ॥ सीमाडा राजा कहे ।
ए शुं कीधुं अकाजो रे हो ॥ वा० ॥ १७ ॥ ए परदेशी
वाणिज्यो । अंग देशनो रायो रे हो ॥ नाम धरावे एह
बुं । अम जीवित धिग थायो रे हो ॥ वा० ॥ १८ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अंग देश लेवा नणी । आव्या मोहोटा राय ॥

कटक सहु जेलुं करी । मंगलने नमवाय ॥ १ ॥ सिं
 हनाम सामंतने । कीधो वड राजान ॥ आगल कीधो
 तेहने । देइ बहु आदरमान ॥ २ ॥ गुर्जर मरुधर माल
 वो । मेवाडाना नूपाल ॥ धनदत्त सुतने सवि मढ्या ।
 आपी सार रसाल ॥ ३ ॥ धनदत्त सुत वजडावियो ।
 जाइव नाम निशाण ॥ थरहर कांपे तव धरा । काय
 र कंफे प्राण ॥ ४ ॥ मोरच रचिया जली परें । उंचा
 मुंगर जेम ॥ नाल चढावी उपरें । शूर तणे मन प्रे
 म ॥ ५ ॥ पूजी श्रीनगवंतने । प्रणमी श्रीगुरुपाय ॥
 ध्यान धरी नगवंतनुं । ते ठे श्रावक राय ॥ ६ ॥ महा
 मूढ्य मोहोटो अठे । घोडो जलधि तरंग ॥ मंगल
 नृप उपर चढ्यो । आणी मननो रंग ॥ ७ ॥ फोजें
 फोज सामी मली । तव वाग्यां रणतूर ॥ मंगल कल
 श तेणें अटकल्यो । जाणो उग्यो सूर ॥ ८ ॥ रूप
 देखी मंगल तणुं । ते प्रणम्या नूपाल ॥ ततहण ते
 पाठा फखा । आपी सार रसाल ॥ ९ ॥ हवे आवी
 निज मंदिरे । मंढाव्या प्रासाद ॥ शत्रुकार मंढाविया ।
 हुउ ते जयजयकार ॥ १० ॥ श्री यजसिंह सूरीसरु ।
 समवसखा उद्यान ॥ बहु परिवारें परवखा । ते ठे
 ज्ञान निधान ॥ ११ ॥

(८४)

॥ ढाल चोथी ॥ राग गोडी ॥

॥ सबल आम्बर सज करी । नवि प्राणी रे ॥ तेडी
सवि परिवार । लाल नवि प्राणी रे ॥ आठ्या सहगु
रु वांढवा ॥ न० ॥ पहेरी सवि शणगार ॥ ला० ॥
१ ॥ पांचे अणिगम साचवी ॥ नवि० ॥ वांढ्या श्रीगु
रु पाय ॥ ला० ॥ प्रणमी वली बहु साधुनें ॥ न०
बेठा रूडे ठाय ॥ ला० ॥ २ ॥ श्री सिंहसूरि उपदि
से ॥ न० ॥ जाणी सरल स्वनाव ॥ ला० ॥ साकर म
धुरी वाणीये ॥ न० ॥ दान शीयल तप नाव ॥ ला०
॥ ३ ॥ धर्मनी देशना सांजलो ॥ ला० ॥ हरख्यो म
न नूपाल ॥ ला० ॥ जैन धर्म मनमां वस्यो ॥ न० ॥
जीवदया प्रतिपाल ॥ ला० ॥ ४ ॥ कर जोडी उजो
रहे ॥ न० ॥ पूढे मंगल नरेश ॥ ला० ॥ विवाहनो विडं
बना ॥ न० ॥ पामी केण विशेष ॥ ला० ॥ ५ ॥ नामें त्रैलो
क्यसुंदरी ॥ न० ॥ मुज प्रिया विण वंक ॥ ला० ॥ कर्म
कठण कीधां किस्यां ॥ न० ॥ जे पामी एह कलंक ॥ ला०
॥ ६ ॥ सूरि कहे राजा सुणो ॥ न० ॥ पूर्व नवनी वात
॥ ला० ॥ विण सांजल्ये एकर्मनी ॥ न० ॥ कथा न आवे
धात ॥ ला० ॥ ७ ॥ अंगें आलस परिहरो सुण राज
न रे ॥ पूरव नव वृत्तांत ॥ लाल सुण राजन रे ॥ पु

(८५)

एय कीधुं ते वखाणीयें ॥ सु० ॥ मूकी मननी चांति
॥ ला० ॥ ८ ॥ दक्षिण नरतें जाणियें ॥ सु० ॥ क्षिति प्र
तिष्ठित नाम ॥ ला० ॥ पाटण मोहोदुं वखाणीयें ॥ सु० ॥
रुद्धें कर। अनिराम ॥ ला० ॥ ए॥ सोमचंद तिणें पाटणे
॥ सु० ॥ एक रहे कुंजपुत्र ॥ ला० ॥ शूरचंद तेहना पिता
॥ सु० ॥ राखे घरनुं सूत्र ॥ ला० ॥ १० ॥ श्रीदेवी तस नार
जा ॥ सु० ॥ दंपती प्रीति अपार ॥ ला० ॥ चतुराश् ता
स वखाणीयें ॥ सु० ॥ जेहने वर्शें नरतार ॥ ला० ॥
११ ॥ सरल स्वनावें पण करी ॥ सु० ॥ माने सहु
तस लोक ॥ ला० ॥ धरमने ठामें वावरे ॥ सु० ॥ बहु
सोनइया रोक ॥ ला० ॥ १२ ॥ तेह पाटणमां जाणीयें
॥ सु० ॥ सुश्रावक जिनदेवनाम ॥ ला० ॥ ते बेहुनुं मन
एक ठे ॥ सु० ॥ जेम लखमणने राम ॥ ला० ॥ १३ ॥
पूर्वतुं पण बहु अठे ॥ सु० ॥ जिनदेवने बहु धन ॥ ला० ॥
बहु बली उपराजवा ॥ सु० ॥ वाहण चढवानुं मन्न
॥ ला० ॥ १४ ॥ एक दिन ते सोमचंदने ॥ सु० ॥ मित्रने
कहे मन वात ॥ ला० ॥ परदेशें मनसा अठे ॥ सु० ॥
तुं ठे शुद्ध सुजात ॥ ला० ॥ १५ ॥ सोनइया मुज
रोकडा ॥ सु० ॥ सोंपुं बार हजार ॥ ला० ॥ विश्वास
जाणी मित्रनो ॥ सु० ॥ धर्म बांधव तुं सार ॥ ला० ॥ १६ ॥

(८६)

ए धन माहारुं तुं सहि ॥ सु० ॥ वावरजे शुज ठाम
॥ ला० ॥ लान घणो ठे तुमने ॥ सु० ॥ ए ठे उत्तम
काम ॥ ला० ॥ १७ ॥ ते धन सोंपी मित्रने ॥ सु० ॥
तेणे सिद्धि करी परदेश ॥ ला० ॥ जिनदेव सखि को
नहीं ॥ सु० ॥ ऐ ऐ पुरुष विशेष ॥ ला० ॥ १८ ॥ मानव
जवूँ लाहो लीजीयें ॥ सु० ॥ देइ दान सुपात्र ॥ ला० ॥
सोमचंद अनुमोदतो ॥ सु० ॥ करे निज निर्मल गात्र ॥
ला० ॥ १९ ॥ सोमचंद नर सखि ॥ सु० ॥ कोडिमांदि
कोइ एक ॥ ला० ॥ होय के न होय वली ॥ सु० ॥ ते सुण
जो सुविवेक ॥ ला० ॥ २० ॥ जिनदेवनुं धन वावरे ॥ सु० ॥
मन नाणे अहंकार ॥ ला० ॥ निज मित्रने अनुमो
दतो ॥ सु० ॥ परने करे उपगार ॥ ला० ॥ २१ ॥
घर सारुं धन वावरे ॥ सु० ॥ पोतानुं पण सार ॥
॥ ला० ॥ जैन धर्म वली आदरे ॥ सु० ॥ नारीने
जरतार ॥ ला० ॥ २२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ श्रीदेवी मन चिंतवे । धन्य ए मुज जरतार ॥ ध
न्य जिन देव वखाणीयें । जैन धरम जग सार ॥ १ ॥
नंद श्रोतनी दीकरी । देवदत्तनी नारि । ते पण एहिज
पाटणे । ज्ञानामें नारि ॥ २ ॥ श्रीदेवीने सखिपणुं ।

घणुं ते नडा साथ ॥ नडा पण नेहें करी । मन आपे
तस हाथ ॥३॥ देवदत्तना देहमां । रक्तपित्तनो रोग ॥
व्याप्यो करम तणे वशें । नडा करे बहु शोक ॥४॥
श्रीदेवी आगल कहे । कोढी हुज नरतार ॥ हवे बाश्चुं
कीजीएं । ए दुःखनो नहीं पार ॥ ५ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥ राग केदारो गोडी ॥

॥ मुह मचकोडीने कहे रे । नडाने तेणी वार ॥
देवदत्तने तुज संगथी रे । उपन्यो रक्त विकार रे
॥ १ ॥ बेहेनी ॥ म करीश मुजचुं वात । वेगली रहें कर
सात रे ॥ बे ॥ नहिं नलो ताहरो संघात रे ॥ बे ॥
वंथुं ताहारुं गात्र रे ॥ बेहेनी म ॥ २ ॥ नडा
ने तव उपन्यो रे । मनमां घणो विखवाद ॥ ते
चिंतवे एह चुं लवे रे । मनें आणी उन्माद रे ॥ बेहेनी ॥
॥३॥ उठी ते आमण दूमणी रे । नघणें ऊरंती नीर ॥
वलती बोलावी हरखचुं रे । कांइ बाइ हुइ दिलगीर रे
॥ बेहे ॥४॥ नडा कहे तुज नवि घटे रे । एहवो कहेवो
बोल ॥ श्री कहे में हांसी करी रे । तुज तनु कुंकुम घोल
रे ॥ बेहे ॥५॥ श्रीदेवीयें ततदणें रे । बेसारी धरी बाहि ॥
माहरे तुं सहि जाणजो रे । वाढही नगरी मांहि रे ॥ बेहे
नी ॥६॥ रोष हतो ते उतखो रे । विलय गयो विखवा

(८८)

द ॥ श्रीएं करम बाध्युं हतुं रे । तेहनो रह्यो सवाद रे
॥ बहेनी० ॥ ७ ॥ जीव बांधे ते अति घणुं रे । रसनार्थी
बहु कर्म ॥ जेणें रसनाने वशें करी रे । तेहने पोते धर्म
रे ॥ बहेनी० ॥ ८ ॥ जे पंचेंद्रिय वश करे रे । तेहने
लागुं पाय ॥ दीतिविजय कहे जाणजो रे । तेहने बहु
सुख थाय रे ॥ बहेनी० ॥ ९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मुनिवरना संजोगथी । पामी समकित सार ॥ ते पाळे
बेहु जणां । श्रावकना व्यवहार ॥ १ ॥ अतिहि शुन जा
वें करी । ते पोहोतां परलोक ॥ पंच पत्न्योपम आउखे ।
सौधर्में सुरलोक ॥ २ ॥ सौधर्मा देवलोकथी । सोम
चंद्रनो जीव ॥ चवीने तुं नूपति हुउ । पुण्यवंत अतीव
॥ ३ ॥ देवीनुं सुख नोगवी । पूरण पूरी थाय ॥ श्री
देवीनो जीव ते । त्रैलोक्यसुंदरी थाय ॥ ४ ॥ परडव्यें
उपराजीयुं । पुण्य घणुं गुण खाण ॥ नाळे परणी सुंदरी ।
ते तुं सहि करी जाण ॥ ५ ॥ हांसीर्यें पहेले नवें । वयण
कहुं विण वांक ॥ ते माटे ए सुंदरी । पामी मोहोटुं क
लंक ॥ ६ ॥ रुडा नूमां जीवडा । जे हसतां बांधे कर्म ॥
शुन अशुन ते नोगवे । साचो श्रीजिन धर्म ॥ ७ ॥

(૫૯)

॥ ઢાલ ઠઠી ॥ સાહેજડીની દેશી ॥

॥ દેશના સુણી મન હરસ્વીયો ॥ સાહેજડી રે । મંગલ
કલશ નૂપાલ તો ॥ આજુનો સુજ દિન નલો ॥ સાળ ॥
સાંનલ્યાં વયણ રસાલ તો ॥ ૧ ॥ વાંદી નિજ ઘરે
આવીયા ॥ સાળ ॥ મન આવ્યો વૈરાગ તો । એ સંસાર
ઢે કારિમો ॥ સાળ ॥ સાચો ધર્મ વીતરાગ તો ॥ ૨ ॥
હરખ ધરી ધન વાવરી ॥ સાળ ॥ કરે પોતાનું કાજ
તો ॥ જયશેઠરને તવ દીયે ॥ સાળ ॥ ચંપાવતીનું
રાજ તો ॥ ૩ ॥ સિંહસૂરિ પાસે લીયે ॥ સાળ ॥
પંચ મહાવ્રત નાર તો ॥ અતિ ઉત્સવ આમંબરે
॥ સાળ ॥ નર વલી એક હજાર તો ॥ ૪ ॥ શ્રીગુરુની
સેવા કરે ॥ સાળ ॥ તેણે નાણાં અંગ અગ્યાર તો ॥ યો
ગ્ય જાણી પદવી દીયે ॥ સાળ ॥ સિંહસૂરિ ગણધાર
તો ॥ ૫ ॥ સુખિયા જીવ તે સુખ લહે ॥ સાળ ॥ તે
સહી પુણ્ય પ્રમાણ તો ॥ પુણ્યવંતનાં સદ્ગુ કરે ॥ સાળ ॥
જગમાં સબલ વચાણ તો ॥ ૬ ॥ સુંદરી પણ દીક્ષા
લીયે ॥ સાળ ॥ હરખે નૃપને સાથ તો ॥ બહુ નારીશું
પરવરી ॥ સાળ ॥ લોચ કરે નિજ હાથ તો ॥ ૭ ॥
ચતુર તે તેહને જાણીયે ॥ સાળ ॥ જે અવ સરનો
જાણ તો ॥ સંસારી સુખ વિલસી કરી ॥ સાળ ॥

(९०)

संजम लीये गुणखाण तो ॥ ७ ॥ संजम पाली निर्म
लुं ॥ सा० ॥ पोहोता ब्रह्मसुरलोक तो ॥ तिहांथो चवी
ने उपज्या ॥ सा० ॥ पाम्या नरनव थोक तो ॥ ए॥
तिहां पण दीक्षा लेइ करी ॥ सा० ॥ पामशे केवल
नाण तो । अनुकरमें मुगर्ते गया ॥ सा० ॥ तेहनं करवुं
वखाण तो ॥ १० ॥ गुणवंतना गुण गाइये ॥ सा० ॥ जा
खे श्री नगवंत तो । निर्मल थाये आतमा ॥ सा० ॥
पामीये सुख अनंत तो ॥ ११ ॥ श्रीमंगलकलश सू
री तणो ॥ सा० ॥ रास रच्यो सुविलास तो ॥ नणे
गणे जे सांजले ॥ सा० ॥ जेम होय परम विलास
तो ॥ १२ ॥ रास करंतां एहनो ॥ सा० ॥ मुज मन
अति रंगरोल तो । कहेतां रंग मुज उपन्यो ॥ सा० ॥
जेम मजीठनो चोल तो ॥ १३ ॥ सुपन मांहि गज
उपरें ॥ सा० ॥ बेठा हुइ रुद्धि राज्य तो ॥ तेम ए
रास करतां थकां ॥ सा० ॥ सिद्धि चढे सवि काज
तो ॥ १४ ॥ श्रीविमलबोध सूरीश्वरें ॥ सा० ॥ दी
धो ए उपदेश तो ॥ शांतिनाथ पहेले जवें ॥ सा० ॥ श्री
खेण नामे नरेश तो ॥ १५ ॥ ते आगल मन रंगछुं
॥ सा० ॥ संबंध कह्यो सुरसाज तो ॥ शांतिनाथ पहेले
जवें ॥ सा० ॥ मंगलकलश नूपाल तो ॥ १६ ॥ जैन

